

REGULAMENTUL CONSILIULUI (CE) nr. 40/94**din 20 decembrie 1993****privind marca comunitară**

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special art. 235,

având în vedere propunerea Comisiei¹,având în vedere avizul Parlamentului European²,având în vedere avizul Comitetului Economic și Social³,

întrucât este necesară promovarea unei dezvoltări armonioase a activităților economice în întreaga Comunitate și o extindere continuă și echilibrată prin realizarea și buna funcționare a unei piețe interne care să ofere condiții analoge celor existente pe o piață națională; întrucât realizarea unei astfel de piețe și întărirea unității sale implică nu numai eliminarea obstacolelor din calea liberei circulații a mărfurilor și liberei prestări de servicii, precum și stabilirea unui sistem care să asigure respectarea concurenței, dar și crearea condițiilor juridice care să permită întreprinderilor să își adapteze încă de la început activitățile de fabricare și distribuire a bunurilor, de prestare a serviciilor conform standardelor Comunității; întrucât, printre instrumentele juridice de care trebuie să dispună întreprinderile în acest scop, mărcile care le permit să își identifice produsele sau serviciile în egală măsură în întreaga Comunitate, indiferent de frontieră, sunt, în mod deosebit, corespunzătoare;

întrucât o acțiune a Comunității se dovedește necesară pentru realizarea obiectivelor Comunității menționate anterior; întrucât această acțiune constă în stabilirea unui sistem comunitar al caracteristicilor care conferă întreprinderilor dreptul de a dobândi, conform unei proceduri unice, caracteristici comunitare care să se bucure de o protecție uniformă și să aibă efecte pe întreg teritoriul Comunității; întrucât se aplică principiul caracterului unitar al mărcii comunitare, astfel exprimat, în cazul în care nu există o dispoziție contrară în prezentul regulament;

întrucât armonizarea legislațiilor naționale nu poate să ridice obstacolul teritorialității drepturilor pe care legislațiile statelor membre le conferă titularilor de mărci; întrucât, pentru a permite întreprinderilor să își exercite fără nici o piedică o activitate economică în cadrul pieței comune, se impune crearea unei mărci reglementate de un drept comunitar unic, care să se aplice în mod direct în toate statele membre;

întrucât Tratatul nu a prevăzut competențe de acțiune specifice pentru crearea unui astfel de instrument juridic, este necesar să se recurgă la art. 235 din Tratat;

întrucât dreptul comunitar al mărcilor nu se substituie totuși drepturilor mărcilor statelor membre; întrucât, într-adevăr, nu se dovedește justificată obligația întreprinderilor de a-și

¹ JO C 351, 31.12.1980, p. 1 și JO C 230, 31.08.1984, p. 1.

² JO C 307, 14.11.1983, p. 46 și JO C 280, 28.10.1991, p. 153.

³ JO C 310, 30.11.1981, p. 22.

depune mărcile ca mărci comunitare, mărcile naționale rămânând necesare întreprinderilor care nu doresc o protecție a mărcilor lor la scară comunitară;

întrucât dreptul asupra mărcii comunitare poate fi dobândit numai prin înregistrare, iar aceasta se refuză în mod special dacă marca este lipsită de caracter distinctiv, dacă este ilicită sau dacă drepturile anterioare se opun acestui lucru;

întrucât protecția conferită de marca comunitară, al cărei scop este în special garantarea funcției inițiale a mărcii, este absolută în caz de identitate între marcă și semn și între produse sau servicii; întrucât protecția are aceeași valoare în caz de similitudine între marcă și semn și între produse sau servicii; se poate interpreta noțiunea de asemănare în relație cu riscul de confuzie; întrucât riscul de confuzie a cărui apreciere depinde de numeroși factori și în special de cunoașterea mărcii pe piață, de asociația care poate fi făcută între semnul folosit sau înregistrat, de gradul de asemănare între marcă și semn și între produsele sau serviciile desemnate, constituie condiția specifică a protecției;

întrucât din principiul liberei circulații a mărfurilor reiese că titularul unei mărci comunitare nu poate să interzică unui terț folosirea produselor care sunt comercializate în cadrul Comunității, sub marcă, de către el însuși sau cu acordul său, cu excepția cazului în care motive legitime îndreptățesc titularul să se opună comercializării ulterioare a produselor;

întrucât nu se justifică protejerea mărcilor comunitare și, împotriva acestora, orice marcă înregistrată anterior, numai în măsura în care aceste mărci sunt în mod efectiv utilizate;

întrucât marca comunitară trebuie să fie tratată ca un obiect de proprietate independent de întreprinderea ale cărei produse sau servicii le desemnează; întrucât trebuie să poată fi transferată, sub rezerva necesității superioare de a nu induce în eroare consumatorul în vederea transferului; întrucât, pe lângă aceasta, aceasta trebuie să poată fi dată în gaj unui terț sau să facă obiectul licențelor;

întrucât dreptul mărcilor, creat de prezentul regulament cere, pentru fiecare marcă, măsuri administrative de punere în aplicare la nivelul Comunității; întrucât, în consecință, este indispensabil ca, păstrând structura instituțională existentă a Comunității și echilibrul competențelor, să se instituie un Birou de armonizare pe piața internă (mărci, desene și modele) independent în plan tehnic și dotat cu autonomie juridică, administrativă și financiară suficientă; întrucât, în consecință, se impune și este potrivit să i se dea forma unui organism al Comunității, având personalitate juridică și exercitând competențele executive pe care i le conferă prezentul regulament, în cadrul dreptului comunitar și fără să aducă atingere competențelor exercitate de instituțiile Comunității;

întrucât este necesar să se garanteze părților avute în vedere de deciziile Biroului o protecție juridică adaptată specificității dreptului mărcilor; întrucât, în consecință, se prevede că deciziile examinatorilor și diverselor secții ale Biroului pot face obiectul unui recurs; întrucât, în măsura în care instanța a cărei decizie este atacată nu dă câștig de cauză recursului, aceasta o transferă unei camere de recurs a Biroului care hotărăște; întrucât deciziile camerelor de recurs pot, ele însele, să înainteze recurs în fața Curții de Justiție a Comunității Europene, aceasta având atât competența de a anula decizia atacată, cât și de a o reforma;

întrucât, în conformitate cu Decizia Consiliului (CEE, Euratom) 88/591/CECO din 24 octombrie 1988 privind instituirea unui Tribunal de Primă Instanță a Comunității Europene¹,

¹ JO L 319, 25.11.1988, p. 1 de modificare a JO L 241, 17.08.1989, p. 4.

modificată de Decizia CECO (CEE) 93/350/Euratom¹, acesta exercită, în primă instanță, competențele atribuite Curții de Justiție de către Tratatul de instituire a Comunităților, în special în privința recursurilor formulate în conformitate cu art. 173 al doilea paragraf din Tratatul CE, precum și prin actele formulate pentru executarea lor, cu excepția cazului în care există o dispoziție contrară figurând în actul care se referă la crearea unui organism de drept comunitar; întrucât, în consecință, competențele atribuite de prezentul regulament al Curții de Justiție pentru a anula și reforma deciziile camerelor de recurs sunt exercitate, în primă instanță, de către Tribunal conform deciziei menționate anterior;

întrucât, pentru a întări protecția mărcilor comunitare, este necesar ca statele membre să desemneze, ținând seama de sistemul lor național, un număr cât de limitat posibil de tribunale naționale de primă instanță și de a doua instanță, competente în domeniul contrafacerii și autenticității mărcii comunitare;

întrucât este indispensabil ca deciziile asupra validității și contrafacerii mărcilor comunitare să aibă efecte și să se extindă în întreaga Comunitate, unicul mod de a evita decizii contradictorii ale tribunalelor și ale Biroului și afectarea caracterului unitar al mărcilor comunitare; întrucât normele Convenției de la Bruxelles privind competența judiciară și executarea deciziilor în domeniul civil și comercial se aplică tuturor acțiunilor în justiție care se referă la mărcile comunitare, dacă prin aceasta nu se încalcă prezentul regulament;

întrucât este necesară evitarea hotărârilor judecătorești contradictorii ca urmare a unor acțiuni în care sunt implicate aceleași părți și care sunt formulate pentru aceleași fapte pe baza unei mărci comunitare și a mărcilor naționale paralele; întrucât, în consecință, atunci când acțiunile sunt formulate în același stat membru, mijloacele de a atinge acest obiectiv se stabilesc conform normelor de procedură naționale, cărora prezentul regulament nu le aduce atingere, chiar dacă, atunci când acțiunile sunt formulate în state membre diferite, dispozițiile inspirate din normele privind litispendența și conexitatea ale Convenția de la Bruxelles, menționată anterior, se dovedesc corespunzătoare;

întrucât, pentru a asigura deplina autonomie și independența Biroului, se consideră necesară dotarea cu un buget autonom ale cărui încasări să conțină în principal produsul taxelor datorate de către utilizatorii sistemului; întrucât procedura bugetară comunitară încetează să se mai aplice în ceea ce privește subvențiile eventuale care sunt în sarcina bugetului general al Comunităților Europene; întrucât, pe de altă parte, se impune ca verificarea conturilor să fie efectuată de Curtea de Conturi;

întrucât sunt necesare măsuri de punere în aplicare pentru aplicarea regulamentului, în special în ceea ce privește adoptarea și modificarea unui regulament privind taxele și a unui regulament de punere în aplicare; întrucât se impune ca aceste măsuri să fie adoptate de către Comisie, asistată de un comitet de reprezentanți ai statelor membre, conform normelor de procedură stabilite în art. 2 procedura III varianta (b) din Decizia Consiliului 87/373/CEE din 13 iulie 1987 de stabilire a modalităților de exercitare a competențelor de punere în aplicare ale Comisiei²,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I

¹ JO L 144, 16.06.1993, p. 21.

² JO L 197, 18.07.1987, p. 33.

Articolul 1

Marca comunitară

(1) Mărcile de produse sau servicii înregistrate în condițiile și conform modalităților prevăzute în prezentul regulament sunt denumite în continuare „mărci comunitare”.

(2) Marca comunitară are un caracter unitar. Are aceleași efecte în întreaga Uniune Europeană: nu poate fi înregistrată, transferată, nu poate face obiectul unei renunțări, al unei decizii de revocare a drepturilor de titular sau de nulitate și folosirea sa nu poate fi interzisă decât în cadrul Uniunii. Acest principiu se aplică în afară de cazul în care există dispoziții contrare în prezentul regulament.

Articolul 2

Biroul

Se instituie un Birou de armonizare pe piața internă (mărci, desene și modele), denumit în continuare „Birou”.

Articolul 3

Capacitatea de a acționa

În sensul punerii în aplicare a prezentului regulament se consideră persoane juridice societățile și celelalte entități juridice care, în termenii legislației care li se aplică, au capacitatea, în nume propriu, de a fi titulari de drepturi sau obligații de orice natură, de a încheia contracte sau de a întocmi alte acte juridice și de a intenta acțiune în justiție.

TITLUL II

DREPTUL MĂRCILOR

SECȚIUNEA 1

DEFINIREA ȘI DOBÂNDIREA MĂRCII COMUNITARE

Articolul 4

Semne care pot constitui o marcă comunitară

Pot constitui mărci comunitare toate semnele care pot avea o reprezentare grafică, în special cuvintele, inclusiv numele de persoane, desenele, literele, cifrele, forma produsului sau a ambalajului său, cu condiția ca astfel de semne să permită distincția între produsele sau serviciile unei întreprinderi de cele ale altora.

Articolul 5

Titularii mărcilor comunitare

(1) Pot fi titulari ai mărcilor comunitare persoanele fizice sau juridice, inclusiv entitățile de drept public, care sunt:

- (a) resortisanți ai statelor membre;
- (b) resortisanți ai altor state care au participat la Convenția de la Paris privind protecția proprietății industriale, denumită în continuare „Convenția de la Paris”

sau

- (c) resortisanți ai statelor care nu sunt participante la Convenția de la Paris, care domiciliază, au sediul sau au o unitate industrială sau comercială efectivă și sigură pe teritoriul Comunității sau al unui stat participant la Convenția de la Paris

sau

- (d) resortisanți, alții decât cei menționați la lit. (c), ai unui stat care nu a participat la Convenția de la Paris și care, conform constatărilor publicate, acordă resortisanților tuturor statelor membre aceeași protecție, ca și cetățenilor săi în ceea ce privește mărcile și care, atunci când resortisanții statelor membre trebuie să aducă dovada înregistrării mărcii în țara de origine, recunoaște înregistrarea mărcii comunitare ca pe o astfel de dovadă.

(2) Pentru a pune în aplicare alin. (1) apatrizii, așa cum sunt definiți în art. 1 din Convenția privind statutul apatrizilor, semnată la New York la 28 septembrie 1954, și refugiații, așa cum sunt definiți în art. 1 din Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951 și modificată de Protocolul privind statutul refugiaților, semnat la New York la 31 ianuarie 1967, sunt considerați ca provenind din statul în care au reședința permanentă.

(3) Resortisanții unui stat menționat în alin. (1) lit. (d) trebuie să dovedească faptul că marca pentru care a fost depusă o cerere de marcă comunitară face obiectul unei înregistrări în statul de origine, în afară de cazul în care, conform constatărilor publicate, mărcile resortisanților statelor membre nu sunt înregistrate în statul de origine respectiv, fără să fie necesară dovada înregistrării anterioare ca marcă comunitară sau ca marcă națională într-un stat membru.

Articolul 6

Modul de dobândire al mărcii comunitare

Marca comunitară se dobândește prin înregistrare.

Articolul 7

Motive categorice de refuz

- (1) Se refuză la înregistrare:
 - (a) semnele care nu sunt conforme cu art. 4;
 - (b) mărcile care sunt lipsite de caracter distinctiv;

- (c) mărcile care sunt compuse exclusiv din semne sau indicații ce pot să servească, în comerț, pentru a desemna specia, calitatea, cantitatea, destinația, valoarea, proveniența geografică sau data fabricației produsului sau a prestării serviciului sau alte caracteristici ale acestora;
 - (d) mărcile care sunt compuse exclusiv din semne sau indicații devenite uzuale în limbajul curent sau în normele de loialitate și constanță ale comerțului;
 - (e) semnele constituite exclusiv din:
 - (i) forma impusă de natura însăși a produsului
sau
 - (ii) forma produsului necesară pentru obținerea unui rezultat tehnic
sau
 - (iii) forma care dă o valoare substanțială produsului;
 - (f) mărcile care sunt contrare ordinii publice sau bunelor moravuri;
 - (g) mărcile care sunt de natură să înșele publicul consumator, de exemplu asupra naturii, calității sau provenienței geografice a produsului sau a serviciului;
 - (h) mărcile care, în lipsa autorizației autorităților competente, trebuie refuzate în conformitate cu art. 6b din Convenția de la Paris;
 - (i) mărcile care au insigne, embleme sau ecusoane, altele decât cele menționate în art. 6b din Convenția de la Paris, și care prezintă un interes public special, cu excepția cazului în care înregistrarea lor a fost autorizată de autoritatea competentă.
- (2) Alin. (1) se aplică chiar dacă motivele de refuz nu există decât într-o parte a Comunității.
- (3) Alin. (1) lit. (b), (c) și (d) nu se aplică pentru produsele sau serviciile pentru care se cere înregistrarea, dacă marca a dobândit un caracter distinctiv după ce a fost folosită.

Articolul 8

Motive relative de refuz

- (1) În urma contestației titularului unei mărci anterioare, înregistrarea mărcii cerute se refuză atunci când:
- (a) aceasta este identică cu marca anterioară și când produsele sau serviciile pentru care marca a fost cerută sunt identice cu cele pentru care este protejată marca anterioară;
 - (b) din cauza identității sau asemănării sale cu marca anterioară și din cauza identității sau asemănării produselor sau serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, există un risc de confuzii în mintea consumatorului din teritoriul în care este protejată marca anterioară; riscul de confuzie presupune riscul de asociere cu marca anterioară.
- (2) În sensul alin (1), „mărci anterioare” reprezintă:

- (a) mărcile a căror dată de depunere este anterioară cererii de marcă comunitară, ținând cont, dacă este cazul, de dreptul la prioritate invocat în sprijinul acestor mărci și care aparțin următoarelor categorii:
- (i) mărcile comunitare;
 - (ii) mărcile înregistrate într-un stat membru sau, în ceea ce privește Belgia, Luxemburg și Olanda, la Biroul mărcilor din Benelux;
 - (iii) mărcile care au făcut obiectul unei înregistrări internaționale, având efect într-un stat membru;
- (b) cererile de mărci menționate la lit. (a), sub rezerva înregistrării lor;
- (c) mărcile care, la data depunerii cererii de marcă comunitară sau, dacă este cazul, la data priorității invocate în sprijinul cererii de marcă comunitară, sunt foarte cunoscute într-un stat membru în sensul art. 6a din Convenția de la Paris.
- (3) În urma contestației titularului mărcii, înregistrarea unei mărci se refuză, de asemenea, atunci când este cerută de agentul sau reprezentantul titularului mărcii, în numele său și fără acordul titularului, în afară de cazul în care acest reprezentant își justifică acțiunile.
- (4) În urma contestației titularului unei mărci neînregistrate sau a unui alt semn utilizat în domeniul afacerilor a cărui incidență nu este numai pe plan local, înregistrarea mărcii cerute se refuză, în cazul și în măsura în care, în conformitate cu dreptul statului membru căruia i se aplică acest semn:
- (a) au fost dobândite drepturi pentru acest semn înaintea datei de depunere a cererii de marcă comunitară sau, dacă este cazul, înaintea datei priorității invocate în sprijinul cererii de marcă comunitară;
 - (b) acest semn dă titularului dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.
- (5) În urma contestației titularului unei mărci anterioare în sensul alin. (2), înregistrarea mărcii cerute se refuză, de asemenea, dacă este identică sau asemănătoare cu marca anterioară și dacă e destinată să fie înregistrată pentru produse sau servicii care nu sunt asemănătoare celor pentru care este înregistrată marca anterioară, atunci când, în cazul unei mărci comunitare anterioare, aceasta se bucură de renume în cadrul Comunității și, în cazul unei mărci naționale anterioare, se bucură de renume în respectivul stat membru și dacă folosirea fără un motiv întemeiat a mărcii cerute ar aduce un profit necuvenit din caracterul distinctiv sau din renumele mărcii anterioare sau dacă le-ar aduce atingere.

SECȚIUNEA 2

EFECTELE MĂRCII COMUNITARE

Articolul 9

Dreptul conferit de marca comunitară

(1) Marca comunitară conferă titularului său un drept exclusiv. Titularul este abilitat să interzică oricărui terț, fără acordul său, să folosească în domeniul afacerilor:

- (a) un semn identic cu marca comunitară pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care este înregistrată;
- (b) un semn pentru care, din cauza identității sau asemănării sale cu marca comunitară și din cauza identității sau asemănării produselor sau serviciilor sub incidența mărcii comunitare și a semnului, există un risc de confuzie în mintea consumatorului; riscul de confuzie cuprinde riscul de asociere între semn și marcă;
- (c) un semn identic sau asemănător cu marca comunitară pentru produse sau servicii care nu sunt asemănătoare cu cele pentru care este înregistrată marca comunitară, atunci când aceasta se bucură de renume în Comunitate și când folosirea semnului fără motiv întemeiat aduce un profit necuvenit din caracterul distinctiv sau din renumele mărcii comunitare sau le aduce prejudiciu.

(2) Dreptul poate fi interzis, în special, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în alin. (1):

- (a) să se aplice semnul pe produse și pe ambalajul lor;
- (b) să se ofere produsele sau să se comercializeze sau să fie deținute cu aceste scopuri sau să ofere sau să asigure servicii sub semnul respectiv;
- (c) să importe sau să exporte produsele sub acest semn;
- (d) să utilizeze semnul în actele de afaceri și publicitate.

(3) Dreptul conferit de marca comunitară nu este opozabil terților decât de la data publicării înregistrării mărcii. Totodată poate fi cerută o indemnizație rezonabilă pentru fapte ulterioare publicării unei cereri de marcă comunitară care, după publicarea înregistrării mărcii, ar fi interzise în virtutea acesteia. Tribunalul sesizat nu poate hotărî atât timp cât înregistrarea nu a fost publicată.

Sters: atat

Articolul 10

Reproducerea mărcii comunitare în dicționare

Dacă reproducerea unei mărci comunitare într-un dicționar, o enciclopedie sau o lucrare asemănătoare de consultat dă impresia că aceasta constituie termenul generic al bunurilor sau serviciilor pentru care este înregistrată marca, editorul se ocupă, la cererea titularului mărcii comunitare, ca reproducerea mărcii comunitare să fie, cel mai târziu în ediția următoare a lucrării, însoțită de indicația că este vorba despre o marcă înregistrată.

Articolul 11

Interdicția de a utiliza marca comunitară înregistrată în numele unui agent sau al unui reprezentant

Dacă o marcă comunitară a fost înregistrată în numele agentului sau reprezentantului titularului acestei mărci, fără autorizația titularului, acesta are dreptul de a se opune utilizării

mărcii sale de către agentul sau reprezentantul său, dacă nu a autorizat această utilizare, în afară de cazul în care agentul sau reprezentantul își justifică acțiunile.

Articolul 12

Limitarea efectelor mărcii comunitare

Dreptul conferit de marca comunitară nu permite titularului să interzică unui terț folosirea, în afaceri, a:

- (a) numelui sau adresei sale;
- (b) indicațiilor privind tipul, calitatea, cantitatea, destinația, valoarea, proveniența geografică, perioada producerii produsului sau prestării serviciului sau a altor caracteristici ale acestora;
- (c) mărcii, atunci când se impune indicarea destinației unui produs sau a unui serviciu, în special când este accesoriu sau piesă detașată,

atât timp cât această folosire se face conform uzanței legale în domeniul industrial sau comercial.

Articolul 13

Epuizarea dreptului conferit de marca comunitară

(1) Dreptul conferit de marca comunitară nu permite titularului să interzică folosirea acesteia pentru produse care au fost scoase pe piață în Comunitate sub această marcă de către titular sau cu acordul său.

(2) Alin. (1) nu se aplică atunci când motive legitime îl îndreptățesc pe titular să se opună comercializării ulterioare a produselor, în special atunci când starea produselor se modifică sau se alterează după scoaterea lor pe piață.

Articolul 14

Aplicarea complementară a dreptului național în domeniul contrafacerii

(1) Efectele mărcii comunitare sunt stabilite exclusiv de dispozițiile prezentului regulament. De altfel, prejudiciile unei mărci comunitare sunt reglementate de dreptul național privind prejudiciile aduse unei mărci naționale în conformitate cu dispozițiile din titlul X.

(2) Prezentul regulament nu exclude că unele acțiuni privind marca comunitară sunt intentate pe baza dreptului statelor membre privind, în special, răspunderea civilă și concurența neloială.

(3) Normele de procedură aplicabile se stabilesc în conformitate cu dispozițiile din titlul X.

SECȚIUNEA 3

UTILIZAREA MĂRCII COMUNITARE

Utilizarea mărcii comunitare

(1) Dacă, în termen de cinci ani de la data înregistrării, marca comunitară nu a făcut obiectul unei utilizări importante în Comunitate pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată sau, dacă această utilizare a fost suspendată pe o perioadă neîntreruptă de cinci ani, marca comunitară suportă sancțiunile prevăzute în prezentul regulament, în afară de cazul în care există un motiv întemeiat pentru nefolosire.

(2) De asemenea, se consideră ca utilizare în sensul alin. (1):

(a) folosirea mărcii comunitare sub o formă care diferă prin elemente care nu schimbă caracterul distinctiv al mărcii în forma în care aceasta a fost înregistrată;

(b) aplicarea mărcii comunitare pe produsele sau pe ambalajul lor în Comunitate, numai cu scopul exportului.

(3) Utilizarea mărcii comunitare cu acordul titularului se consideră ca utilizare făcută de către titular.

SECȚIUNEA 4

MARCA COMUNITARĂ CA OBIECT DE PROPRIETATE

Articolul 16

Asimilarea mărcii comunitare cu marca națională

(1) Exceptând o dispoziție contrară a art. 17 – 24, marca comunitară ca obiect de proprietate se consideră, în totalitatea sa și pe întreg teritoriul Comunității, ca o marcă națională înregistrată în statul membru în care, conform registrului mărcilor comunitare:

(a) titularul își are sediul sau domiciliul la data respectivă

sau

(b) dacă nu se aplică lit. (a), titularul are o întreprindere la data respectivă.

(2) În cazurile care nu sunt prevăzute în alin. (1), statul membru menționat în acest alineat este acela în care își are sediul Biroul.

(3) Dacă mai multe persoane sunt înscrise în registrul mărcilor comunitare în calitate de cotitulari, alin. (1) se aplică primului înscris, în lipsa acestuia, se aplică în ordinea înscrierii următorilor cotitulari. Atunci când alin. (1) nu se aplică nici unuia dintre cotitulari, se aplică alin. (2).

Articolul 17

Transferul

(1) Marca comunitară poate, independent de transferul întreprinderii, să fie transferată pentru toate sau pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care este înregistrată.

(2) Transferul întreprinderii în totalitate implică transferul mărcii comunitare, în afară de cazul în care, în conformitate cu legislația care se aplică transferului, există o convenție contrară sau în cazul în care aceasta rezultă în mod evident din circumstanțe. Această dispoziție se aplică obligației contractuale de transfer a întreprinderii.

(3) Fără a aduce atingere alin. (2), încetarea mărcii comunitare trebuie făcută în scris și cere semnătura părților contractului, în afară de cazul în care rezultă dintr-o hotărâre judecătorească; în caz contrar încetarea este nulă.

(4) Dacă rezultă în mod vădit din documente care stabilesc că din cauza transferului marca comunitară va fi în măsură să inducă în eroare consumatorul, în special asupra naturii, calității sau provenienței geografice a produselor sau serviciilor pentru care este înregistrată, Biroul refuză să înregistreze transferul în afară de cazul în care urmașul legal acceptă să limiteze înregistrarea mărcii comunitare pentru produsele sau serviciile în privința cărora nu induce în eroare.

(5) La cererea uneia din părți, transferul se înscrie în registru și se publică.

(6) Atât timp cât transferul nu a fost înscris în registru, urmașul legal nu poate să se prevaleze de drepturile care decurg din înregistrarea mărcii comunitare.

(7) Atunci când trebuie să se respecte termenele impuse de Birou, urmașul legal poate să facă Biroului declarațiile prevăzute în acest scop, de îndată ce acesta a primit cererea de înregistrare a transferului.

(8) Toate documentele care trebuie notificate titularului mărcii comunitare, conform art. 77, se adresează persoanei înregistrate în calitate de titular.

Articolul 18

Transferul unei mărci înregistrate în numele unui agent

Dacă o marcă comunitară a fost înregistrată în numele agentului sau reprezentantului titularului acestei mărci, fără autorizarea titularului, acesta are dreptul de a reclama transferul respectivei înregistrări în avantajul său, în afară de cazul în care acest agent sau reprezentant își justifică acțiunile.

Articolul 19

Drepturi reale

(1) Marca comunitară poate, independent de întreprindere, să fie dată în gaj sau să facă obiectul unui alt drept real.

(2) La cererea uneia dintre părți, drepturile menționate în alin. (1) se înscriu în registru și se publică.

Articolul 20

Executarea silită

- (1) Marca comunitară poate să facă obiectul unor măsuri de punere în aplicare silită.
- (2) În materie de procedură de punere în aplicare silită asupra unei mărci comunitare, competența exclusivă aparține tribunalelor și autorităților statului membru stabilit conform art. 16.
- (3) La cererea uneia dintre părți, executarea silită se înscrie în registru și se publică.

Articolul 21

Procedura de faliment sau proceduri analoge

- (1) Până la intrarea în vigoare în statele membre a dispozițiilor comune în domeniu, o marcă comunitară nu poate fi cuprinsă într-o procedură de faliment sau într-o procedură analogă decât în statul membru în care a fost aplicată pentru prima dată o astfel de procedură, în sensul legii naționale sau convențiilor care se aplică în domeniu.
- (2) Când o marcă comunitară se încadrează într-o procedură de faliment sau într-o procedură analogă, înscrierea în acest sens se trece în registru și se publică la cererea instanței naționale competente.

Articolul 22

Licența

- (1) Marca comunitară poate face, integral sau parțial, obiectul licențelor pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată și pentru întreaga Comunitate sau numai pentru o parte din aceasta. Licențele pot fi exclusive sau neexclusive.
- (2) Titularul mărcii comunitare poate invoca drepturile conferite de această marcă împotriva unui licențiat care încalcă una dintre clauzele contractului de licență în ceea ce privește durata, forma acoperită de înregistrarea sub care marca poate fi utilizată, natura produselor sau serviciilor pentru care se acordă licența, teritoriul pe care poate fi aplicată marca ori calitatea produselor fabricate sau serviciilor prestate de licențiat.
- (3) Fără a aduce atingere prevederilor din contractul de licență, licențiatul nu poate să angajeze o procedură privind contrafacerea unei mărci comunitare, decât cu acordul titularului acestuia. Totuși, titularul unei licențe exclusive poate să angajeze o astfel de procedură dacă, după somație, titularul mărcii nu intențiază el însuși o acțiune de constatare a contrafacerii într-un termen corespunzător.
- (4) Oricărui licențiat îi este permis să intervină în procedura de constatare a contrafacerii angajată de titularul mărcii comunitare în scopul de a obține repararea prejudiciului de care se face vinovat.
- (5) La cererea uneia din părți, acordarea sau transferul unei licențe de marcă comunitară se înscrie în registru și se publică.

Articolul 23

Opozabilitatea față de terți

(1) Actele juridice privind marca comunitară prevăzute în art. 17, 19 și 22 nu sunt opozabile față de terți în toate statele membre decât după înscrierea în registru. Totuși, înaintea înscrierii, un astfel de act este opozabil față de terții care au dobândit drepturi asupra mărcii după data acestui act, dar care aveau cunoștința de acesta în timpul dobândirii acestor drepturi.

(2) Alin. (1) nu se aplică unei persoane care dobândește marca comunitară sau un drept asupra mărcii comunitare prin transferul întregii întreprinderi sau prin orice altă succesiune cu titlu universal.

(3) Opozabilitatea față de terți a actelor juridice menționate în art. 20 se reglementează de dreptul statului membru stabilit în conformitate cu art. 16.

(4) Până la intrarea în vigoare între statele membre a dispozițiilor comune în domeniul falimentului, opozabilitatea față de terți a procedurii de faliment sau a unor proceduri analoge se reglementează de dreptul statului membru în care a fost în primul rând aplicată o asemenea procedură, în sensul legii naționale sau al convențiilor care se aplică în domeniu.

Articolul 24

Cererea de marcă comunitară ca obiect de proprietate

Art. 16 – 23 se aplică în cazul cererilor de mărci comunitare.

TITLUL III

CEREREA DE MĂRCI COMUNITARE

SECȚIUNEA 1

DEPUNEREA CERERII ȘI CONDIȚIILE PE CARE TREBUIE SĂ LE ÎNDEPLINEASCĂ

Articolul 25

Depunerea cererii

(1) Cererea de marcă comunitară se depune, la alegerea solicitantului:

(a) la Birou

sau

(b) la Serviciul central al proprietății industriale al unui stat membru sau la Biroul mărcilor din Benelux. O cerere astfel depusă are aceleași efecte ca și cum ar fi fost depusă la Birou la aceeași dată.

(2) După ce a fost depusă cererea la Serviciul central al proprietății industriale dintr-un stat membru sau la Biroul mărcilor din Benelux, acest serviciu, respectiv birou, ia toate măsurile necesare pentru a transmite cererea la Biroul comunitar al mărcilor în termen de două

săptămâni de la depunere. Serviciul, respectiv biroul, poate cere solicitantului o taxă care să nu depășească costul administrativ aferent primirii și transmiterii cererii.

(3) Cererile menționate în alin. (2) care ajung la Birou după expirarea termenului de o lună de la depunerea lor se consideră retrase.

(4) După zece ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, Comisia întocmește un raport privind funcționarea sistemului de depunere a cererilor de marcă comunitară, aducând propuneri care să modifice acest sistem, dacă este cazul.

Articolul 26

Condiții pe care cererea trebuie să le îndeplinească

(1) Cererea de marcă comunitară trebuie să conțină:

- (a) o cerere înregistrată a unei mărci comunitare;
- (b) datele care permit identificarea solicitantului;
- (c) lista produselor sau serviciilor pentru care se cere înregistrarea;
- (d) reproducerea mărcii.

(2) Cererea de marcă comunitară necesită plata unei taxe de depunere și, dacă este cazul, a unora sau mai multor taxe, în funcție de situație.

(3) Cererea de marcă comunitară trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute de regulamentul de punere în aplicare menționat în art. 140.

Articolul 27

Data depunerii

Data depunerii cererii de marcă comunitară este aceea la care solicitantul a prezentat la Birou sau, dacă cererea a fost depusă la Serviciul central al proprietății industriale al unui stat membru sau la Biroul mărcilor din Benelux, documente care să conțină elementele menționate în art. 26 alin. (1), sub rezerva plății taxei de depunere în termen de o lună de la data depunerii documentelor.

Articolul 28

Clasificare

Produsele și serviciile pentru care se depun mărci comunitare se clasifică conform clasificării prevăzute în regulamentul de punere în aplicare.

SECȚIUNEA 2

PRIORITATEA

Dreptul de prioritate

(1) Cel care a depus în mod repetat o marcă într-unul sau pentru unul dintre statele participante la Convenția de la Paris sau urmașul lui legal, se bucură, pentru a efectua depunerea unei cereri de marcă comunitară pentru aceeași marcă și pentru produse sau servicii identice cu sau cuprinse în cele pentru care a fost depusă această marcă, de un drept de prioritate în termen de șase luni de la data depunerii primei cereri.

(2) Se recunoaște ca dând drept de prioritate orice depunere care are valoarea unei depuneri naționale regulate în temeiul legislației naționale a statului în care a fost efectuată sau în temeiul acordurilor bilaterale sau multilaterale.

(3) Prin depunere națională regulată trebuie să se înțeleagă orice depunere care este suficientă pentru a stabili data la care a fost depusă cererea, oricare ar fi situația ulterioară a acestei cereri.

(4) Se consideră ca primă cerere, a cărei dată de depunere este punctul de plecare al termenului de prioritate, o cerere ulterioară depusă pentru aceeași marcă, pentru produse sau servicii identice și în sau pentru același stat ca o primă cerere anterioară, cu condiția ca această cerere anterioară, la data depunerii cererii ulterioare, să fi fost retrasă, abandonată sau respinsă, fără să fi fost supusă consultării publice și fără să lase să subziste drepturi, de asemenea să nu fi servit încă drept bază pentru revendicarea dreptului de prioritate. Cererea anterioară nu mai poate atunci să servească drept bază pentru revendicarea dreptului de prioritate.

(5) Dacă prima depunere s-a efectuat într-un stat care nu a participat la Convenția de la Paris, dispozițiile din alin. (1) – (4) nu se aplică decât în măsura în care acest stat, conform unor constatări publicate, acordă, pe baza unei prime depuneri efectuate la Birou, un drept de prioritate supus unor condiții și având efecte echivalente celor prevăzute în prezentul regulament.

Articolul 30

Revendicarea priorității

Solicitantul care vrea să se prevaleze de prioritatea unei depuneri anterioare este obligat să dea o declarație de prioritate și să facă o copie a cererii anterioare. Dacă limba cererii anterioare nu este una din limbile Biroului, solicitantul este obligat să facă o traducere a cererii anterioare într-una din aceste limbi.

Articolul 31

Efectul dreptului de prioritate

Prin efectul dreptului de prioritate, data de prioritate se consideră aceea a depunerii cererii de marcă comunitară în sensul stabilirii anteriorității drepturilor.

Articolul 32

Valoarea de depunere națională a cererii

Cererea de marcă comunitară căreia i s-a acordat o dată de depunere are, în statele membre, valoarea unei depuneri naționale regulate, ținând seama, dacă este cazul, de dreptul de prioritate invocat în sprijinul cererii de marcă comunitară.

SECȚIUNEA 3

PRIORITATEA EXPUNERII

Articolul 33

Prioritatea expunerii

(1) Dacă solicitantul unei mărci comunitare a prezentat, sub marca depusă, produse sau servicii în cadrul unei expoziții internaționale oficiale sau recunoscute oficial în sensul Convenției privind expozițiile internaționale, semnată la Paris la 22 noiembrie 1928 și revizuită ultima dată la 30 noiembrie 1972, poate, cu condiția de a depune cererea în termen de șase luni de la data primei prezentări a produselor sau serviciilor sub marca depusă, să se prevaleze, de la această dată, de dreptul de prioritate în sensul art. 31.

(2) Orice solicitant care dorește să se prevaleze de prioritate conform alin. (1) trebuie, în condițiile stabilite în regulamentul de punere în aplicare, să aducă dovada că produsele sau serviciile au fost prezentate la expoziție sub marca comercială înregistrată .

(3) O prioritate a expoziției acordată într-un stat membru sau într-o țară terță nu prelungește termenul de prioritate prevăzut în art. 29.

SECȚIUNEA 4

REVENDICAREA VECHIMII MĂRCII NAȚIONALE

Articolul 34

Revendicarea vechimii mărcii naționale

(1) Titularul unei mărci anterioare înregistrate într-un stat membru, inclusiv o marcă înregistrată pe teritoriul Benelux, sau al unei mărci anterioare care a făcut obiectul înregistrării internaționale cu efect într-un stat membru, care depune o cerere de marcă identică destinată să fie înregistrată ca marcă comunitară pentru produse sau servicii identice celor pentru care a fost înregistrată marca anterioară sau cuprinse în acestea, poate să se prevaleze pentru marca comunitară de vechimea mărcii anterioare în ceea ce privește statul membru în care sau pentru care a fost înregistrată.

(2) Singurul efect al vechimii, în conformitate cu prezentul regulament, este că, în cazul în care titularul mărcii comunitare renunță la marca anterioară sau o anulează, este considerat în continuare ca beneficiar al acelorași drepturi ca acelea pe care le-ar fi avut dacă marca anterioară ar fi continuat să fie înregistrată.

(3) Vechimea revendicată pentru marca comunitară încetează când titularul mărcii anterioare a cărei vechime a fost revendicată este declarat decăzut din drepturi sau când această marcă este declarată nulă ori când renunță la ea înainte de înregistrarea mărcii comunitare.

Revendicarea vechimii după înregistrarea mărcii comunitare

(1) Titularul unei mărci comunitare care este titular al unei mărci anterioare identice, înregistrate într-un stat membru, inclusiv o marcă înregistrată pe teritoriul Benelux sau al unei mărci identice anterioare care a făcut obiectul unei înregistrări internaționale cu efect într-un stat membru, pentru produse sau servicii identice poate să se prevaleze de vechimea mărcii anterioare în ceea ce privește statul membru în care sau pentru care a fost înregistrată.

(2) Se aplică art. 34 alin. (2) și (3).

TITLUL IV

PROCEDURA DE ÎNREGISTRARE

SECȚIUNEA 1

EXAMINAREA CERERII

Articolul 36

Examinarea condițiilor de depunere

(1) Biroul examinează:

- (a) dacă cererea de marcă comunitară îndeplinește condițiile pentru a-i fi acordată o dată de depunere în conformitate cu art. 27;
- (b) dacă cererea de marcă comunitară îndeplinește condițiile prevăzute în regulamentul de punere în aplicare;
- (c) dacă taxele pe clasificare, atunci când este cazul, au fost achitate în termenul stabilit.

(2) Dacă cererea de marcă comunitară nu îndeplinește condițiile prevăzute în alin. (1), Biroul cheamă solicitantul să remedieze în termenele stabilite neregularitățile sau lipsa plății constatate.

(3) Dacă neregularitățile sau lipsa plății constatate conform alin. (1) lit. (a) nu a fost remediată în aceste termene, cererea nu se tratează ca cerere de marcă comunitară. Dacă solicitantul se conformează invitației Biroului, acesta acordă, ca dată de depunere a cererii, data la care s-au remediat neregularitățile sau lipsa plății constatate.

(4) Dacă nu se remediază neregularitățile constatate conform alin. 1 lit. (b) în termenele stabilite, Biroul respinge cererea.

(5) Dacă nu se remediază lipsa plății constatate conform alin. (1) lit. (c) în termenele stabilite, se consideră că cererea a fost retrasă, în afară de cazul în care reiese în mod evident care sunt tipurile de produse sau de servicii pe care suma plătită este destinată să le acopere.

(6) Nerespectarea dispozițiilor privind revendicarea priorității atrage după sine pierderea dreptului de prioritate pentru cerere.

(7) Dacă nu se îndeplinesc condițiile privind revendicarea vechimii unei mărci naționale, acest drept de revendicare nu mai poate fi invocat pentru cerere.

Articolul 37

Examinarea condițiilor privind calitatea titularului

(1) Dacă, în conformitate cu art. 5, solicitantul nu poate să fie titularul unei mărci comunitare, cererea se respinge.

(2) Cererea nu poate fi respinsă decât după ce solicitantul este în măsură să-și retragă cererea sau să-și prezinte observațiile.

Articolul 38

Examinarea privind motivele absolute de refuz

(1) Dacă marca este exclusă de la înregistrare, în temeiul art. 7, în întregime sau parțial pentru produsele sau serviciile pentru care marca comunitară este cerută, cererea se respinge pentru aceste produse sau servicii.

(2) Atunci când marca are un element care este lipsit de caracter distinctiv și când includerea acestui element în marcă poate crea îndoieli asupra ariei protecției mărcii, Biroul poate cere ca o condiție pentru înregistrarea mărcii ca solicitantul să declare că nu va invoca nici un drept exclusiv asupra acestui element. Această declarație se publică în același timp cu cererea sau, dacă este cazul, cu înregistrarea mărcii comunitare.

(3) Cererea nu poate fi respinsă decât după ce solicitantul este în măsură să retragă sau să-și modifice cererea ori să-și prezinte observațiile.

SECȚIUNEA 2

CERCETAREA

Articolul 39

Cercetarea

(1) Atunci când Biroul a acordat o dată de depunere unei cereri de marcă comunitară și când a constatat că solicitantul îndeplinește condițiile menționate în art. 5, întocmește un raport de cercetare comunitară în care sunt menționate mărcile comunitare sau cererile de marcă comunitară anterioare a căror existență a fost descoperită și care pot să se opună, conform art. 8, înregistrării mărcii comunitare care face obiectul cererii.

(2) După acordarea unei date de depunere pentru o cerere de marcă comunitară, Biroul prezintă o copie Serviciului central al proprietății industriale din toate statele membre care au comunicat Biroului decizia de a efectua o cercetare în propriul lor registru de mărci pentru cererile de marcă comunitară.

(3) Fiecare dintre Serviciile centrale ale proprietății industriale menționate în alin. (2) comunică Biroului, în termen de trei luni de la data primirii unei cereri de marcă comunitară, un raport de cercetare care, fie menționează mărcile naționale anterioare sau cererile de marcă națională anterioare a căror existență a fost descoperită și care pot să se opună, conform art. 8, înregistrării mărcii comunitare care face obiectul cererii, fie constată că cercetarea nu a oferit nici un indiciu cu privire la astfel de drepturi.

(4) Biroul plătește o anumită sumă fiecărui Serviciu central al proprietății industriale pentru fiecare raport de cercetare comunicat de acest serviciu conform alin. (3). Această sumă, care este aceeași pentru fiecare serviciu central, se stabilește de către comitetul bugetar printr-o decizie luată cu o majoritate de trei sferturi din reprezentanții statelor membre.

(5) Biroul comunică neîntârziat solicitantului unei mărci comunitare raportul de cercetare comunitară și rapoartele naționale de cercetare care i-au fost comunicate în termenul prevăzut în alin. (3).

(6) La publicarea cererii de marcă comunitară, care nu poate să aibă loc înainte de expirarea unei perioade de o lună de la data la care Biroul comunică solicitantului rapoartele de cercetare, Biroul îi informează asupra publicării cererii de marcă comunitară pe titularii mărcilor comunitare sau ai cererilor de marcă comunitară anterioare menționate în raportul de cercetare comunitară.

(7) La sfârșitul unei perioade de cinci ani de la data la care Biroul a început să accepte depunerea de cereri, Comisia prezintă Consiliului un raport asupra funcționării sistemului de cercetare stabilit în prezentul articol, inclusiv plățile vărsate statelor membre, în temeiul alin. (4), și, dacă este cazul, propuneri de modificări corespunzătoare prezentului regulament pentru adaptarea sistemului de cercetare ținând seama de experiența dobândită și de evoluția tehnicilor de cercetare.

SECȚIUNEA 3

PUBLICAREA CERERII

Articolul 40

Publicarea cererii

(1) Dacă condițiile pe care trebuie să le îndeplinească marca comunitară sunt respectate și dacă termenul menționat în art. 39 alin. (6) a expirat, cererea se publică, în măsura în care aceasta nu este respinsă conform art. 37 și 38.

(2) Dacă, după publicare, cererea este respinsă conform art. 37 și 38, se publică decizia de respingere atunci când este definitivă.

SECȚIUNEA 4

OBSERVAȚIILE TERȚILOR ȘI CONTESTAȚIA

Articolul 41

Observațiile terților

(1) Orice persoană fizică sau juridică, precum și grupurile de fabricanți, producători, prestatori de servicii, comercianți sau consumatori pot depune, după publicarea cererii de marcă comunitară, observații scrise la Birou, precizând motivele conform cărora ar trebui refuzată înregistrarea mărcii la Birou, în special în conformitate cu art. 7. Aceștia nu dobândesc calitatea de părți în cadrul procedurii în fața Biroului.

(2) Observațiile menționate în alin. (1) sunt comunicate solicitantului, care va putea lua atitudine.

Articolul 42

Contestația

(1) Se poate formula o contestație la înregistrarea mărcii în termen de trei luni de la publicarea cererii de marcă comunitară, pe motivul că mărcii ar trebui să i se refuze înregistrarea în temeiul art. 8:

- (a) în cazurile prevăzute în art. 8 alin. (1) și (5), de către titularii mărcilor anterioare menționați în art. 8 alin. (2), precum și de către licențiații abilitați de către titularii acestor mărci;
- (b) în cazurile prevăzute în art. 8 alin. (3), de către titularii de mărci menționați în prezenta dispoziție;
- (c) în cazurile prevăzute în art. 8 alin. (4), de către titularii mărcilor sau semnelor anterioare menționați în această dispoziție, precum și de persoanele autorizate, în temeiul dreptului național aplicabil, să exercite aceste drepturi.

(2) O contestație la înregistrarea mărcii se poate, de asemenea, formula în condițiile stabilite în alin. (1) în cazul publicării unei cereri modificate conform art. 44 alin. (2) a doua teză.

(3) Contestația trebuie formulată în scris și trebuie motivată. Nu se consideră ca formulată decât după achitarea taxei de contestare. Până la un termen acordat de Birou, opozantul poate prezenta fapte, probe și observații.

Articolul 43

Examinarea contestației

(1) În cursul examinării contestației Biroul invită părțile, ori de câte ori este necesar, acordându-le un termen pentru a-și expune observațiile asupra comunicărilor celorlalte părți sau ale Biroului.

(2) La cererea solicitantului, titularul unei mărci comunitare anterioare care a formulat contestația va aduce dovada că, în decursul a cinci ani înainte de publicarea cererii de marcă comunitară, marca comunitară anterioară a făcut obiectul unei utilizări serioase în cadrul Comunității pentru produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată și pe care se bazează contestația, sau că există motive întemeiate pentru neutilizare, deoarece la data respectivă marca fusese înregistrată cu cel puțin cinci ani în urmă. În lipsa acestei dovezi, contestația se respinge. Dacă marca comunitară anterioară nu a fost utilizată decât pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, nu se consideră înregistrată, în scopul examinării contestației, decât pentru acea parte de produse sau servicii.

(3) Alin. (2) se aplică mărcilor naționale anterioare prevăzute în art. 8 alin. (2) lit. (a), înțelegându-se că utilizarea lor în cadrul Comunității se înlocuiește cu utilizarea lor în statul membru în care marca națională anterioară este protejată.

(4) Dacă consideră necesar, Biroul invită părțile să ajungă la o înțelegere.

(5) Dacă din examinarea contestației reiese că marca este exclusă de la înregistrare pentru fiecare sau doar pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care este cerută marca comunitară, cererea se respinge pentru produsele sau serviciile respective. În caz contrar, se respinge contestația.

(6) Decizia de respingere a cererii se publică atunci când este definitivă.

SECȚIUNEA 5

RETRAGEREA, LIMITAREA ȘI MODIFICAREA CERERII

Articolul 44

Retragerea, limitarea și modificarea cererii

(1) Solicitantul poate să-și retragă oricând cererea de marcă comunitară sau să limiteze lista produselor sau serviciilor pe care le conține. Dacă cererea a fost deja publicată, retragerea sau limitarea sunt de asemenea publicate.

(2) Pe de altă parte, cererea de marcă comunitară nu poate fi modificată, la cererea solicitantului, decât pentru a corecta numele sau adresa solicitantului, greșelile de exprimare sau de transcriere sau erorile apărute, astfel încât o asemenea rectificare să nu afecteze în mod substanțial marca sau să extindă lista de produse sau servicii. Dacă modificările intervin asupra reprezentării mărcii sau asupra listei de produse sau servicii și dacă aceste modificări intervin după publicarea cererii, aceasta se publică cu modificările respective.

SECȚIUNEA 6

ÎNREGISTRAREA

Articolul 45

Înregistrarea

Dacă cererea respectă dispozițiile din prezentul regulament și dacă nici o contestație nu a fost formulată în termenul menționat în art. 42 alin. (1) sau dacă o contestație a fost respinsă printr-o decizie definitivă, marca se înregistrează ca marcă comunitară, cu condiția ca taxa de înregistrare să fi fost achitată în termenul stabilit. Dacă nu s-a achitat taxa de înregistrare la termen, cererea se consideră respinsă.

TITLUL V

DURATA, REÎNNOIREA ȘI MODIFICAREA MĂRCII COMUNITARE

Articolul 46

Durata înregistrării

Durata înregistrării mărcii comunitare este de zece ani cu începere de la data depunerii cererii. Înregistrarea poate fi reînnoită, conform art. 47, pentru perioade de zece ani.

Articolul 47

Reînnoirea

- (1) Înregistrarea mărcii comunitare se reînnoiește la cererea titularului mărcii sau a oricărei persoane pe care acesta o împuternicește, cu condiția ca taxele să fi fost achitate.
- (2) Biroul îl informează în timp util pe titularul mărcii comunitare și pe orice titular al unui drept înregistrat pentru o marcă comunitară în ceea ce privește expirarea înregistrării, înaintea respectivei expirări. Lipsa acestei informări nu implică responsabilitatea Biroului.
- (3) Cererea de reînnoire trebuie prezentată în termen de șase luni, termen care expiră în ultima zi a lunii în cursul căreia se sfârșește perioada de protecție. Taxele trebuie, de asemenea, achitate în acest termen. În caz contrar, cererea mai poate fi depusă, iar taxele achitate, într-un termen suplimentar de șase luni care va începe a doua zi după termenul stabilit prima dată, sub rezerva achitării unei suprataxe în cursul termenului suplimentar respectiv.
- (4) Dacă cererea nu este prezentată, iar taxele nu sunt achitate decât pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care este înregistrată marca comunitară, înregistrarea nu se reînnoiește decât pentru acele produse sau servicii.
- (5) Reînnoirea intră în vigoare a doua zi după data expirării înregistrării. Reînnoirea se înregistrează.

Articolul 48

Modificarea

- (1) Marca comunitară nu se modifică în registru în perioada înregistrării, nici în cazul reînnoirii acesteia.
- (2) Cu toate acestea, dacă marca comunitară conține numele și adresa titularului, orice modificare a acestora, care nu afectează în mod substanțial identitatea mărcii așa cum a fost înregistrată la origine, aceasta poate fi înregistrată la cererea titularului.
- (3) Publicarea înregistrării modificării conține o reproducere a mărcii comunitare modificate. Eventualii terți ale căror drepturi pot fi afectate de modificare pot contesta înregistrarea ei în termen de trei luni de la publicare.

TITLUL VI

RENUNȚAREA, REVOCAREA ȘI NULITATEA

SECȚIUNEA 1

RENUNȚAREA

Renunțarea

- (1) Marca comunitară poate face obiectul unei renunțări pentru fiecare sau pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care este înregistrată.
- (2) Renunțarea se declară în scris la Birou de către titularul mărcii. Aceasta nu are efect decât după înregistrare.
- (3) Renunțarea se înregistrează numai cu acordul titularului unui drept înscris în registru. Dacă a fost înregistrată o licență, renunțarea nu este înscrisă în registru numai dacă titularul mărcii dovedește că l-a informat pe licențiat despre intenția sa de renunțare; înscrierea se face la expirarea termenului stabilit în regulamentul de punere în aplicare.

SECȚIUNEA 2

CAUZELE REVOCĂRII

Articolul 50

Cauzele revocării

- (1) Titularul mărcii comunitare este declarat decăzut din drepturi în urma unei cereri prezentate la Birou sau a unei cereri reconvenționale într-o acțiune de contrafacere:
 - (a) dacă, pe o perioadă neîntreruptă de cinci ani, marca nu a făcut obiectul unei utilizări serioase în cadrul Comunității pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată și dacă nu există motive întemeiate pentru nefolosire; totuși, nimeni nu poate cere ca titularul să fie decăzut din drepturi dacă, între expirarea acestei perioade și depunerea cererii sau a cererii reconvenționale, marca a făcut obiectul unei începeri sau al unei reluări de utilizare serioasă; cu toate acestea, începerea sau reluarea utilizării făcută în termen de trei luni înainte de depunerea cererii sau a cererii reconvenționale, acest termen începând cel mai devreme la expirarea perioadei neîntrerupte de cinci ani de neutilizare, nu este luată în considerare dacă pregătirile pentru începerea sau reluarea utilizării intervin numai după ce titularul a aflat că cererea sau cererea reconvențională ar putea fi depusă;
 - (b) dacă marca a devenit, prin activitatea sau inactivitatea titularului său, simbolul comercial al unui produs sau al unui serviciu pentru care este înregistrată;
 - (c) dacă, în urma utilizării făcute de către titularul mărcii sau cu acordul său pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată, marca induce în eroare consumatorul, în special în ceea ce privește natura, calitatea sau proveniența geografică a acestor produse sau servicii;
 - (d) dacă titularul mărcii nu mai îndeplinește normele stabilite în art. 5.
- (2) În cazul în care motivul revocării nu este valabil decât pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care marca comunitară a fost înregistrată, titularul nu este declarat decăzut din drepturi decât pentru produsele sau serviciile respective.

CAUZELE NULITĂȚII*Articolul 51***Cauzele nulității absolute**

(1) Se declară nulitatea mărcii comunitare, în urma unei cereri depuse la Birou sau a unei cereri reconvenționale într-o acțiune de contrafacere:

(a) în cazul în care marca comunitară a fost înregistrată contrar dispozițiilor din art. 5 sau 7;

(b) în cazul în care solicitantul era de rea credință în momentul depunerii cererii de marcă.

(2) În cazul în care marca comunitară a fost înregistrată contrar art. 7 alin. (1) lit. (b), (c) sau (d), aceasta nu poate totuși să fie declarată nulă dacă, în urma utilizării ei, a dobândit un caracter distinctiv pentru produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată.

(3) Dacă motivul nulității nu există decât pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care marca comunitară a fost înregistrată, nulitatea mărcii nu poate fi declarată decât pentru produsele sau serviciile respective.

*Articolul 52***Cauzele nulității relative**

(1) Marca comunitară este declarată nulă, în urma unei cereri depuse la Birou sau a unei cereri reconvenționale într-o acțiune de contrafacere:

(a) în cazul în care există o marcă anterioară menționată în art. 8 alin. (2) și dacă se îndeplinesc condițiile prevăzute în alin. (1) sau (5) din prezentul articol;

(b) în cazul în care există o marcă menționată în art. 8 alin. (3) și dacă se îndeplinesc condițiile menționate în acest alineat;

(c) în cazul în care există un drept anterior menționat în art. 8 alin. (4) și dacă se îndeplinesc normele menționate în acest alineat.

(2) Marca comunitară este, de asemenea, declarată nulă în urma unei cereri depuse la Birou sau a unei cereri reconvenționale într-o acțiune de contrafacere, dacă utilizarea ei poate fi interzisă în virtutea unui alt drept anterior, în special:

(a) a unui drept la nume;

(b) a unui drept la imagine;

(c) a unui drept de autor;

(d) a unui drept de proprietate industrială,

conform dreptului național care îi reglementează protecția.

(3) Marca comunitară nu poate fi declarată nulă dacă titularul unui drept menționat în alin. (1) sau (2) își dă în mod special acordul pentru înregistrarea acestei mărci înaintea depunerii cererii de nulitate sau a cererii reconvenționale.

(4) Titularul unuia dintre drepturile menționate în alin. (1) sau (2), care a cerut în prealabil nulitatea mărcii comunitare sau a introdus o cerere reconvențională într-o acțiune de contrafacere, nu poate depune o nouă cerere de nulitate sau să introducă o cerere reconvențională bazată pe un drept, altul decât cele pe care ar fi putut să le invoce în sprijinul primei cereri.

(5) Se aplică art. 51 alin. (3).

Articolul 53

Decăderea din drepturi prin toleranță

(1) Titularul unei mărci comunitare care a tolerat timp de cinci ani consecutivi utilizarea unei mărci comunitare ulterioare în cadrul Comunității, conștient fiind de această utilizare, nu mai poate cere nulitatea și nici să se opună utilizării mărcii ulterioare pe baza respectivei mărci anterioare pentru produsele sau serviciile pentru care marca ulterioară a fost utilizată, decât dacă depunerea mărcii comunitare ulterioare nu a fost efectuată cu rea credință.

(2) Titularul unei mărci naționale anterioare menționate în art. 8 alin. (2) sau al unui alt semn anterior menționat în art. 8 alin. (4) care a tolerat timp de cinci ani consecutivi utilizarea unei mărci comunitare ulterioare în cadrul statului membru în care această marcă anterioară sau celălalt semn anterior este protejat, conștient fiind de această utilizare, nu mai poate cere nulitatea și nici să se opună utilizării mărcii ulterioare pe baza mărcii anterioare sau a celuilalt semn anterior pentru produsele sau serviciile pentru care marca ulterioară a fost utilizată, decât dacă depunerea mărcii comunitare ulterioare nu a fost efectuată cu rea credință.

(3) În cazurile menționate în alin. (1) sau (2), titularul mărcii comunitare ulterioare nu poate să se opună utilizării dreptului anterior, cu toate că acest drept nu mai poate fi invocat împotriva mărcii comunitare ulterioare.

SECȚIUNEA 4

EFECTELE REVOCĂRII ȘI ALE NULITĂȚII

Articolul 54

Efectele revocării și ale nulității

(1) Se declară că marca comunitară nu a avut, începând cu data depunerii cererii de revocare sau a cererii reconvenționale, efectele prevăzute în prezentul regulament, după cum drepturile titularului sunt considerate revocate în totalitate sau parțial. La cererea uneia din părți, în decizie poate fi stabilită o dată anterioară la care a intervenit una dintre cauzele revocării.

(2) Se declară că marca comunitară nu a avut, încă de la început, efectele prevăzute în prezentul regulament, după cum marca a fost declarată nulă în totalitate sau parțial.

(3) Sub rezerva dispozițiilor naționale privind fie recursul în compensarea prejudiciului cauzat din vina sau reaua credință a titularului mărcii, fie îmbogățirea fără cauză, efectul retroactiv al revocării sau al nulității mărcii nu afectează:

- (a) deciziile de contrafacere care au dobândit autoritatea de lucru judecat și cele executate înaintea deciziei de revocare sau de nulitate;
- (b) contractele încheiate înaintea deciziei de revocare sau de nulitate, în măsura în care au fost executate înaintea acestei decizii; totuși, restituirea sumelor vărsate în temeiul contractului, în măsura în care o justifică circumstanțele, poate fi cerută pe motive de echitate.

SECȚIUNEA 5

PROCEDURA DE REVOCARE ȘI DE NULITATE ÎN FAȚA BIROULUI

Articolul 55

Cererea de revocare și de nulitate

- (1) Poate fi depusă la Birou o cerere de revocare sau de nulitate a mărcii comunitare:
 - (a) în cazurile prevăzute în art. 50 și 51, de către orice persoană fizică sau juridică, precum și de către orice grup constituit pentru a reprezenta interesele fabricanților, producătorilor, prestatorilor de servicii, comercianților sau consumatorilor și care, în termenii legislației care îi este aplicabilă, are capacitatea de a intenta acțiune în justiție;
 - (b) în cazurile prevăzute în art. 52 alin. (1), de către persoanele menționate în art. 42 alin. (1);
 - (c) în cazurile prevăzute în art. 52 alin. (2), de către titularii drepturilor anterioare menționate în această dispoziție sau de către persoanele abilitate să exercite drepturile în discuție în virtutea legislației statului membru respectiv.
- (2) Cererea trebuie prezentată în scris și trebuie motivată. Nu se consideră depusă decât după achitarea taxei.
- (3) Cererea de revocare sau de nulitate este inadmisibilă dacă între aceleași părți a fost soluționată o cerere cu același obiect și aceeași cauză de către o instanță a unui stat membru și dacă această decizie a dobândit autoritatea de lucru judecat.

Articolul 56

Examinarea cererii

- (1) În cursul examinării cererii de revocare sau de nulitate, Biroul cheamă părțile, ori de câte ori este necesar, acordându-le un termen, pentru a-și expune observațiile cu privire la notificările pe care le-a adresat sau asupra comunicărilor celorlalte părți.
- (2) La cererea titularului mărcii comunitare, titularul unei mărci comunitare anterioare, care este parte în procedura de nulitate, aduce dovada că, în cursul celor cinci ani care preced data cererii de nulitate, marca comunitară anterioară a făcut obiectul unei utilizări serioase în cadrul Comunității pentru produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată și pe care

cererea de nulitate se bazează ori că există motive întemeiate pentru neîntreținere, atât timp cât la acea dată marca comunitară anterioară fusese înregistrată cu cel puțin cinci ani în urmă. În afară de aceasta, dacă marca comunitară anterioară a fost înregistrată cu cel puțin cinci ani înaintea publicării cererii de marcă comunitară, titularul mărcii comunitare anterioare aduce, de asemenea, dovada îndeplinirii, până la acea dată, a normelor prevăzute în art. 43 alin. (2). În cazul neprezentării acestei dovezi, cererea de nulitate se respinge. Dacă marca comunitară anterioară nu a fost utilizată decât pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, ea nu se consideră înregistrată decât pentru acea parte de produse sau servicii, în scopul examinării cererii de nulitate.

(3) Alin. (2) se aplică mărcilor naționale anterioare menționate în art. 8 alin. (2) lit. (a), dat fiind că utilizarea în cadrul Comunității se înlocuiește cu utilizarea în statul membru în care este protejată marca națională anterioară.

(4) Dacă Biroul consideră necesar, poate chema părțile să ajungă la un acord.

(5) Dacă din examinarea cererii de revocare sau de nulitate reiese că ar fi trebuit să se refuze înregistrarea mărcii pentru fiecare sau doar pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, titularul mărcii comunitare este declarat decăzut din drepturi sau nulitatea mărcii este declarată pentru toate produsele sau serviciile respective. În caz contrar, cererea de revocare sau de nulitate se respinge.

(6) Decizia care constată revocarea drepturilor titularului mărcii comunitare sau nulitatea acesteia se înscrie în registru, în cazul în care aceasta este definitivă.

TITLUL VII

PROCEDURA DE RECURS

Articolul 57

Deciziile apte pentru recurs

(1) Deciziile examinatorilor, ale diviziilor de contestație, ale diviziei de administrare a mărcilor și problemelor juridice și ale diviziilor de anulare sunt apte pentru recurs. Recursul are un efect suspensiv.

(2) O decizie care nu pune capăt unei proceduri în privința uneia dintre părți nu poate face obiectul unui recurs decât cu decizia finală, în afară de cazul în care decizia menționată nu prevede un recurs independent.

Articolul 58

Persoane admise să formuleze recursul și să se constituie părți ale procedurii

Orice parte a unei proceduri care a stabilit o decizie poate face recurs împotriva acestei decizii, atât timp cât aceasta nu a dat câștig de cauză pretențiilor sale. Celelalte părți ale procedurii menționate anterior sunt de drept părți la procedura de recurs.

Articolul 59

Termenul și formularea

Recursul trebuie formulat în scris și depus la Birou în termen de două luni de la ziua notificării deciziei. Recursul nu se consideră înaintat decât după achitarea taxei de recurs. Trebuie depus în scris un memoriu care să expună motivele de recurs în termen de patru luni de la data notificării deciziei.

Articolul 60

Revizuirea preliminară

(1) Dacă instanța a cărei decizie este atacată consideră recursul ca admisibil și fondat, trebuie să-i dea câștig de cauză. Această dispoziție nu se aplică atunci când procedura îl opune pe inițiatorul recursului unei alte părți.

(2) Dacă nu s-a dat câștig de cauză recursului în termen de o lună de la primirea memoriului care expune motivele, recursul trebuie imediat deferit camerei de recurs, fără aviz pe fond.

Articolul 61

Examinarea recursului

(1) Dacă recursul este admisibil, camera de recurs examinează dacă poate să dea câștig de cauză.

(2) În timpul examinării de recurs, camera de recurs invită părțile, ori de câte ori este necesar, acordându-le un termen, pentru a-și expune observațiile asupra notificărilor pe care le-a adresat sau asupra comunicărilor celorlalte părți.

Articolul 62

Decizia asupra recursului

(1) În urma examinării de fond a recursului, camera de recurs hotărăște în privința acestuia. Aceasta poate fie să exercite competențele instanței care a preluat decizia atacată, fie să trimită dosarul spre judecare instanței menționate pentru a-i da curs.

(2) În cazul în care camera de recurs trimite dosarul instanței care a preluat decizia atacată pentru a-i da curs, această instanță este ținută de motivele cererii și de dispozitivul deciziei camerei de recurs, atât timp cât cauza rămâne neschimbată.

(3) Deciziile camerei de recurs nu au efecte decât începând cu expirarea termenului menționat în art. 63 alin. (5) sau, dacă a fost înaintat un recurs la Curtea de Justiție în acest termen, începând de la data respingerii acestuia.

Articolul 63

Recurs în fața Curții de Justiție

(1) Deciziile camerelor de recurs care decid asupra unui recurs sunt apte pentru recurs în fața Curții de Justiție.

(2) Recursul este deschis pentru incompetență, încălcarea formulărilor substanțiale, încălcarea Tratatului, a prezentului regulament sau a oricărei norme de drept privind aplicarea lor sau deturnarea competenței.

(3) Curtea de Justiție are atât competența de a anula, cât și de a reforma decizia atacată.

(4) Recursul este deschis oricărei părți a procedurii în fața camerei de recurs, atât timp cât aceasta nu a dat câștig de cauză pretențiilor sale.

(5) Recursul este formulat în fața Curții de Justiție în termen de două luni de la notificarea deciziei camerei de recurs.

(6) Biroul are datoria de a lua măsurile pe care le presupune executarea deciziei Curții de Justiție.

TITLUL VIII

MĂRCILE COMUNITARE COLECTIVE

Articolul 64

Mărcile comunitare colective

(1) Pot constitui mărci comunitare colective acele mărci comunitare astfel denumite la depunere și destinate să facă distincție între produsele sau serviciile membrilor asociației titulare din ale altor întreprinderi. Pot depune mărci comunitare colective asociațiile de fabricanți, producători, prestatori de servicii sau comercianți care, în termenii legislației care li se aplică, au capacitatea, în nume propriu, să fie titularii unor drepturi sau obligații de orice natură, să atribuie contracte sau să întocmească alte acte juridice și să întenteze acțiuni în justiție, precum și persoanele juridice care țin de dreptul public.

(2) Prin derogare de la art. 7 alin. (1) lit. (c), pot constitui mărci comunitare colective în sensul alin. (1) semne sau indicații care pot servi, în comerț, la desemnarea provenienței geografice a produselor sau serviciilor. O marcă colectivă nu autorizează titularul să interzică unui terț să utilizeze în comerț aceste semne sau indicații, atât timp cât această utilizare este făcută conform unei utilizări serioase în domeniul industrial sau comercial; în special, o astfel de marcă nu poate fi opozabilă unui terț abilitat să utilizeze o denumire geografică.

(3) Dispozițiile din prezentul regulament se aplică mărcilor comunitare colective, dacă art. 65 – 72 nu prevăd altfel.

Articolul 65

Regulamentul de utilizare a mărcii

(1) Solicitantul unei mărci comunitare colective trebuie să prezinte un regulament de utilizare în termenul stabilit.

(2) Regulamentul de utilizare indică persoanele autorizate să utilizeze marca, condițiile de afiliere la asociație, precum și normele de utilizare a mărcii, inclusiv sancțiunile, în măsura în care există. Regulamentul de utilizare a unei mărci menționate în art. 64 alin. (2) trebuie să

autorizeze orice persoană ale cărei produse sau servicii provin din zona geografică respectivă să devină membră a asociației care este titulara mărcii.

Articolul 66

Respingerea cererii

(1) Pe lângă motivele de respingere a unei cereri de marcă comunitară prevăzute în art. 36 și 38, cererea de marcă comunitară colectivă se respinge dacă nu respectă dispozițiile din art. 64 sau 65 sau dacă regulamentul de utilizare contravine ordinii publice sau bunelor moravuri.

(2) Cererea de marcă comunitară colectivă se respinge și dacă publicul riscă să fie indus în eroare în ceea ce privește caracterul sau semnificația mărcii și mai ales dacă se dovedește a fi altceva decât o marcă colectivă.

(3) Cererea nu se respinge dacă solicitantul, printr-o modificare a regulamentului de utilizare, îndeplinește cerințele prevăzute în alin. (1) și (2).

Articolul 67

Observațiile terților

Pe lângă cazurile menționate în art. 41, orice persoană sau grup menționat în articolul în cauză poate adresa Biroului observații scrise întemeiate pe un anumit motiv pentru care ar trebui respinsă cererea de marcă comunitară colectivă, în temeiul art. 66.

Articolul 68

Utilizarea mărcii

Utilizarea mărcii comunitare colective de către orice persoană abilitată să utilizeze această marcă respectă dispozițiile din prezentul regulament, atât timp cât celelalte norme impuse utilizării mărcii comunitare sunt respectate.

Articolul 69

Modificarea regulamentului de utilizare a mărcii

(1) Titularul mărcii comunitare colective trebuie să depună la Birou orice regulament de utilizare modificat.

(2) Modificarea nu se menționează în registru dacă regulamentul de utilizare modificat nu este conform art. 65 sau dacă are un motiv de respingere menționat în art. 66.

(3) Art. 67 se aplică regulamentului de utilizare modificat.

(4) În sensul punerii în aplicare a prezentului regulament, modificarea regulamentului de utilizare nu își începe valabilitatea decât de la data înscrierii în registru a mențiunii de modificare.

Articolul 70

Exercitarea acțiunii de contrafacere

(1) Dispozițiile din art. 22 alin. (3) și (4) privind drepturile licențiaților se aplică oricărei persoane abilitate să utilizeze o marcă comunitară colectivă.

(2) Titularul unei mărci comunitare colective poate cere, în numele persoanelor abilitate să utilizeze marca, compensarea pagubei suferite de acestea în urma utilizării neautorizate a mărcii.

Articolul 71

Cauzele revocării

În afară de cauzele revocării prevăzute în art. 50, titularul mărcii comunitare colective este declarat decăzut din drepturi în urma unei cereri depuse la Birou sau a unei cereri reconvenționale într-o acțiune de contrafacere atunci când:

- (a) titularul nu ia măsuri potrivite în vederea prevenirii unei utilizări a mărcii care nu ar fi compatibilă cu normele de utilizare prevăzute de regulament, a cărui modificare, dacă este cazul, a fost menționată în registru;
- (b) modul în care a fost utilizată marca de către titular a dus la posibilitatea de a induce consumatorul în eroare în sensul art. 66 alin. (2);
- (c) modificarea regulamentului de utilizare a fost menționată de către titular în registru, contrar dispozițiilor art. 69 alin. (2), cu excepția cazului în care titularul mărcii respectă, printr-o nouă modificare a regulamentului de utilizare, condițiile stabilite în aceste dispoziții.

Articolul 72

Cauzele nulității

Pe lângă cauzele de nulitate prevăzute în art. 51 și 52, marca comunitară colectivă este declarată nulă în urma unei cereri depuse la Birou sau a unei cereri reconvenționale într-o acțiune de contrafacere dacă a fost înregistrată contrar dispozițiilor din art. 66, cu excepția cazului în care titularul mărcii respectă, printr-o modificare a regulamentului de utilizare, normele stabilite în aceste dispoziții.

TITLUL IX

DISPOZIȚII DE PROCEDURĂ

SECȚIUNEA 1

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 73

Motivarea deciziilor

Deciziile Biroului trebuie motivate. Acestea nu se pot baza decât pe motivele pe care le-au invocat părțile.

Articolul 74

Examinarea din oficiu a faptelor

(1) În timpul procedurii, Biroul începe examinarea din oficiu a faptelor; totuși, într-o procedură privind motivele de refuz al înregistrării, examinarea este limitată la motivele invocate și la cererile înaintate de către părți.

(2) Biroul poate să nu țină seama de faptele pe care părțile nu le-au invocat sau de probele pe care nu le-au prezentat în timp util.

Articolul 75

Procedura orală

(1) Biroul recurge la procedura orală din oficiu sau la cererea uneia din părțile procedurii, cu condiția să o considere necesară.

(2) Procedura orală în fața examinatorilor, divizia de opoziție și divizia administrativă a mărcilor și problemelor juridice nu este publică.

(3) Procedura orală, inclusiv pronunțarea deciziei, este publică în fața diviziei de anulare și a camerelor de recurs, cu excepția cazului în care există o hotărâre contrară a instanței care a fost sesizată în cazul în care publicitatea ar putea prezenta, în special pentru o parte a procedurii, inconveniente grave și nejustificate.

Articolul 76

Instrucția

(1) La orice procedură în fața Biroului, se pot lua, în special, următoarele măsuri de instrucție:

(a) audierea părților;

(b) cererea informațiilor;

(c) prezentarea documentelor și eșantioanelor;

(d) audierea martorilor;

(e) expertiza;

(f) declarațiile scrise făcute sub jurământ sau în mod solemn sau care au un efect echivalent după legislația statului în care sunt făcute.

(2) Serviciul sesizat poate însărcina pe unul din membrii săi să înceapă măsurile de instrucție.

(3) Dacă Biroul consideră necesar ca o parte, un martor sau un expert, să depună mărturie orală, este chemată persoana în cauză să se înfățișeze în fața sa.

(4) Părțile sunt informate de audierea unui martor sau expert în fața Biroului. Părțile au dreptul de a fi prezente și de a pune întrebări martorului sau expertului.

Articolul 77

Notificarea

Biroul notifică din oficiu toate deciziile și citațiile pentru înfățișare în fața lui, precum și comunicarea care trebuie să respecte un termen sau a cărei notificare este prevăzută de alte dispoziții din prezentul regulament sau din regulamentul de punere în aplicare ori prescrisă de către președintele Biroului.

Șters:

Articolul 78

Restitutio in integrum

(1) Solicitantul sau titularul unei mărci comunitare sau orice altă parte la o procedură în fața Biroului care, cu toate că a dat dovadă de toată vigilența impusă de circumstanțe, nu a fost în măsură să respecte un termen față de Birou este, la cerere, repus în drepturi, dacă obstacolul a avut drept consecință directă, în temeiul dispozițiilor prezentului regulament, pierderea unui drept sau a unui motiv de recurs.

(2) Cererea trebuie depusă în scris în termen de două luni de la dispariția obstacolului. Actul neîntocmit trebuie conceput în acest termen. Cererea nu este admisibilă decât într-un termen de un an de la expirarea termenului nerespectat. În cazul neprezentării cererii de reînnoire a înregistrării sau în caz de neplată a unei taxe de reînnoire, termenul suplimentar de șase luni prevăzut în art. 47 alin. (3) a treia teză se scade din perioada de un an.

(3) Cererea trebuie motivată și trebuie să indice faptele și justificările invocate în sprijinul său. Aceasta nu se consideră depusă decât după achitarea taxei de *restitutio in integrum*.

(4) Instanța abilitată să hotărască asupra actului neîntocmit decide în privința cererii.

(5) Dispozițiile din prezentul articol nu se aplică în cazul termenelor prevăzute în alin. (2), sau în art. 29 alin. (1) și în art. 42 alin. (1).

(6) Atunci când solicitantul sau titularul unei mărci comunitare este repus în drepturi, acesta nu-și poate invoca drepturile împotriva unui terț care, de bună credință, a introdus produse pe piață sau a prestat servicii sub un semn identic sau similar cu marca comunitară în perioada cuprinsă între pierderea dreptului asupra cererii sau a mărcii comunitare și publicarea mențiunii de repunere în drepturi.

(7) Terțul care poate să se prevaleze de dispozițiile din alin. (6) poate formula o terță contestație împotriva deciziei care îl repune în drepturi pe solicitant sau pe titularul unei mărci comunitare în termen de două luni de la data publicării mențiunii repunerii în drepturi.

(8) Prezentul articol nu aduce atingere dreptului unui stat membru de a acorda *restitutio in integrum* în cazul termenelor prevăzute în prezentul regulament și care trebuie respectate față de autoritățile acestui stat.

Articolul 79

Referința la principiile generale

În absența unei dispoziții de procedură în prezentul regulament, regulamentul de punere în aplicare, regulamentul privind taxele sau regulamentul de procedură al camerelor de recurs, Biroul ia în considerare principiile general admise în domeniu în cadrul statelor membre.

Articolul 80

Sfârșitul obligațiilor financiare

(1) Dreptul Biroului de a cere plata taxelor se stabilește la patru ani de la sfârșitul anului calendaristic în cursul căruia taxa a devenit exigibilă.

(2) Drepturile de contestație la Birou privind rambursarea a taxelor sau încasarea în exces de către acesta în timpul plății taxelor se stabilesc la patru ani de la sfârșitul anului calendaristic în cursul căruia a apărut dreptul.

(3) Termenul prevăzut în alin. (1) și (2) se întrerupe, în cazul menționat în alin. (1), printr-o somație de a achita taxa și, în cazul menționat în alin. (2), printr-o cerere scrisă pentru recăpătarea acestui drept. Acest termen reîncepe să se desfășoare de la data întreruperii sale; expiră cel târziu după o perioadă de șase ani calculată de la sfârșitul anului calendaristic în cursul căruia a început inițial să se desfășoare, în afară de cazul în care a fost intentată în justiție o acțiune pentru o recăpătare a acestui drept; în acest caz, termenul expiră cel mai devreme după o perioadă de un an calculată de la data la care decizia a fost luată.

SECȚIUNEA 2

CHELTUIELI DE JUDECATĂ

Articolul 81

Repartiția cheltuielilor de judecată

(1) Partea care a pierdut într-o procedură de contestație, de revocare, de nulitate sau de recurs suportă taxele achitate de cealaltă parte, precum și, fără a aduce atingere dispozițiilor din art. 115 alin. (6), toate cheltuielile acesteia indispensabile procedurilor, inclusiv cheltuielile de deplasare și cazare și remunerarea unui agent, consilier sau avocat, în limita tarifelor stabilite pentru fiecare categorie de cheltuieli în condițiile prevăzute în regulamentul de punere în aplicare.

(2) Totuși, în măsura în care părțile pierd în pretenții la unul sau mai multe capete de acuzare sau în măsura în care o cere echitatea, divizia de contestație sau divizia de anulare sau camera de recurs decide o repartiție diferită a cheltuielilor de judecată.

(3) Partea care pune capăt unei proceduri prin retragerea cererii de marcă comunitară, a contestației, a cererii de revocare sau de nulitate ori a recursului, prin neînnoirea înregistrării mărcii comunitare sau prin renunțarea la aceasta, suportă taxele, precum și cheltuielile celeilalte părți în condițiile prevăzute în alin. (1) și (2).

(4) În cazul unei hotărâri de neurmărire, divizia de contestație, divizia de anulare sau camera de recurs reglementează în mod liber cheltuielile de judecată.

(5) Atunci când părțile încheie în fața diviziei de contestație, a diviziei de anulare sau a camerei de recurs un acord asupra cheltuielilor, diferit de cel ce rezultă din aplicarea alineatelor precedente, instanța respectivă ia act de acest acord.

(6) La cerere, grefa diviziei de contestație sau a diviziei de anulare ori a camerei de recurs stabilește valoarea cheltuielilor care trebuie rambursate conform alineatelor precedente. Această sumă poate, în urma unei cereri depuse în termenul stabilit, să fie reformulată printr-o decizie a diviziei de contestație sau a diviziei de anulare sau a camerei de recurs.

Articolul 82

Punerea în aplicare a deciziilor care stabilesc valoarea cheltuielilor de judecată

(1) Orice decizie definitivă a Biroului care stabilește valoarea cheltuielilor de judecată formează titlu executoriu.

(2) Executarea silită este reglementată de normele de procedură civilă în vigoare în statul pe teritoriul căruia aceasta are loc. Formula executorie se aplică, fără alt control în afara verificării autenticității titlului, de către autoritatea națională pe care guvernul fiecăruia din statele membre o desemnează în acest sens și pe care o face cunoscută Biroului și Curții de Justiție.

(3) După îndeplinirea acestor formalități la cererea părții respective, aceasta poate începe executarea silită, sesizând direct organul competent, respectând legislația națională.

(4) Executarea silită nu poate fi suspendată decât în temeiul unei decizii a Curții de Justiție. Totuși, controlul regularității măsurilor de punere în aplicare ține de competența instanțelor din țara respectivă.

SECȚIUNEA 3

INFORMAREA PUBLICULUI ȘI A AUTORITĂȚILOR DIN STATELE MEMBRE

Articolul 83

Registrul mărcilor comunitare

Biroul ține un registru, numit registrul mărcilor comunitare, unde se află indicațiile cu care înregistrarea sau mențiunea este prevăzută în prezentul regulament sau în regulamentul de punere în aplicare. Registrul este deschis accesului publicului.

Articolul 84

Accesul publicului

(1) Dosarele privind cererile de mărci comunitare care nu au fost încă publicate nu pot fi deschise accesului public decât cu acordul solicitantului.

(2) Oricine dovedește că solicitantul unei mărci comunitare a afirmat că după înregistrarea mărcii se prevalează de aceasta împotriva sa poate consulta dosarul înainte de publicarea cererii și fără acordul solicitantului.

(3) După publicarea cererii de marcă comunitară, dosarele acestei cereri și ale mărcii pe care a cerut-o pot, la cerere, să fie deschise accesului public.

(4) Totuși, atunci când dosarele sunt deschise accesului public conform alin. (2) sau (3), pot fi excluse unele părți ale dosarului în conformitate cu dispozițiile regulamentului de punere în aplicare.

Articolul 85

Publicațiile periodice

Biroul publică periodic:

- (a) un *Buletin al Mărcilor Comunitare* care să conțină inscripțiile mărcilor comunitare aflate în registru, precum și toate celelalte indicații a căror publicare este prevăzută în prezentul regulament sau în regulamentul de punere în aplicare;
- (b) un *Jurnal Oficial* care să conțină comunicările și informațiile de ordin general ale președintelui Biroului, precum și toate informațiile privind prezentul regulament și aplicarea sa.

Articolul 86

Cooperarea administrativă

Dacă prezentul regulament sau legislațiile naționale nu prevăd altfel, Biroul și instanțele sau alte autorități competente ale statelor membre se asistă reciproc, la cerere, comunicându-și informații și dosare. Atunci când Biroul trimite dosarele instanțelor, ministerelor publice sau serviciilor centrale ale proprietății industriale, comunicarea nu se supune restricțiilor prevăzute în art. 84.

Articolul 87

Schimbul de publicații

- (1) Biroul și serviciile centrale ale proprietății industriale din statele membre schimbă, la cerere, pentru nevoile lor și gratuit, unul sau mai multe exemplare din publicațiile respective.
- (2) Biroul poate încheia acorduri privind schimbul sau trimiterea de publicații.

SECȚIUNEA 4

REPREZENTAREA

Articolul 88

Principii generale privind reprezentarea

- (1) Sub rezerva dispozițiilor alin. (2), nimeni nu este obligat să fie reprezentat în fața Biroului.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor alin. (3) a doua teză, persoanele fizice sau juridice care nu au nici domiciliu, nici sediu, nici întreprindere industrială sau comercială efectivă și sigură în cadrul Comunității trebuie să fie reprezentați în fața Biroului conform art. 89 alin. (1) în orice procedură instituită de prezentul regulament, cu excepția depunerii unei cereri de marcă comunitară; alte excepții pot fi prevăzute în regulamentul de punere în aplicare.

(3) Persoanele fizice sau juridice care au domiciliul sau sediul sau o întreprindere industrială sau comercială efectivă și sigură în cadrul Comunității pot acționa, în fața Biroului, prin mijlocirea unui angajat care trebuie să depună la Birou o procură semnată care trebuie anexată la dosar și ale cărei modalități sunt prevăzute în regulamentul de punere în aplicare. Angajatul unei persoane juridice menționate în prezentul alineat poate acționa de asemenea pentru alte persoane juridice care au cu această persoană o legătură economică, chiar dacă aceste persoane juridice nu au nici domiciliu, nici sediu, nici întreprindere industrială sau comercială efectivă și sigură în cadrul Comunității.

Articolul 89

Reprezentarea profesională

(1) Reprezentarea persoanelor fizice sau juridice în fața Biroului nu poate fi asigurată decât:

(a) de către orice avocat abilitat să practice pe teritoriul unuia din statele membre și având domiciliul profesional în cadrul Comunității, în măsura în care poate activa în statul respectiv în calitate de mandatar în domeniul mărcilor

sau

(b) de către mandatarii autorizați, înscriși pe o listă ținută în acest scop de către Birou.

Reprezentanții în fața Biroului prezintă acestuia o procură semnată care trebuie anexată la dosar și ale cărei modalități sunt prevăzute în regulamentul de punere în aplicare.

(2) Pe lista mandatarilor autorizați orice persoană fizică poate fi înscrisă care:

(a) are naționalitatea unuia dintre statele membre;

(b) are domiciliul profesional sau locul de muncă în cadrul Comunității;

(c) este abilitată să reprezinte, în materie de mărci, persoane fizice sau juridice în fața Serviciului central al proprietății industriale a statului membru pe teritoriul căruia are domiciliul profesional sau locul de muncă. Dacă în acel stat abilitarea nu se subordonează nevoii unei calificări profesionale speciale, persoanele care cer să fie înscrise pe lista Biroului și care acționează în domeniul mărcilor în fața Serviciului central al proprietății industriale din statul respectiv trebuie să fi activat în mod curent timp de cel puțin cinci ani. Totuși, această condiție privind exercitarea profesiei nu este valabilă în cazul persoanelor a căror calificare profesională, pentru a garanta în domeniul mărcilor reprezentarea unor persoane fizice sau juridice în fața Serviciului central al proprietății industriale al unuia din statele membre, este recunoscută conform reglementărilor stabilite de acest stat.

(3) Înscirarea se face în urma unei cereri însoțite de o atestare din partea biroului central al proprietății industriale din statul membru respectiv, cu mențiunea că au fost îndeplinite condițiile prevăzute în alin. (2).

(4) Președintele Biroului poate să acorde o derogare:

(a) pentru prevederea din alin. (2) lit. (c) a doua teză, dacă solicitantul aduce dovada că a obținut în alt fel calificarea cerută;

(b) pentru prevederea din alin. (2) lit. (a), în cazuri ce țin de situații speciale.

(5) Regulamentul de punere în aplicare prevede condițiile în care o persoană poate fi ștearsă de pe lista mandatarilor autorizați.

TITLUL X

COMPETENȚA ȘI PROCEDURA ACȚIUNILOR ÎN JUSTIȚIE PRIVIND MĂRCILE COMUNITARE

SECȚIUNEA 1

APLICAREA CONVENȚIEI DE PUNERE ÎN APLICARE

Articolul 90

Aplicarea convenției de punere în aplicare

(1) Dacă prezentul regulament nu prevede altfel, dispozițiile Convenției privind competența judecătorească și executarea deciziilor în materie civilă și comercială, semnată la Bruxelles la 27 septembrie 1968 și modificată de convențiile privind aderarea la această convenție a statelor candidate la integrarea în Comunitățile Europene, ansamblul acestei convenții și a convențiilor de aderare fiind denumit „convenția de punere în aplicare”, sunt aplicabile procedurilor privind mărcile comunitare și cererile de marcă comunitară, precum și procedurilor privind acțiunile simultane sau succesive instrumentate pe baza mărcilor comunitare și a mărcilor naționale.

(2) În ceea ce privește procedurile ce rezultă în urma acțiunilor și cererilor prevăzute în art. 92:

(a) art. 2, art. 4, art. 5 alin. (1), (3), (4) și (5) și art. 24 din convenția de punere în aplicare nu se aplică;

(b) art. 17 și 18 din prezenta convenție se aplică în limitele prevăzute în art. 93 alin. (4) din prezentul regulament;

(c) dispozițiile din titlul II din prezenta convenție care se aplică persoanelor domiciliat într-un stat membru se aplică de asemenea persoanelor care nu domiciliază într-un stat membru, dar care sunt stabilite acolo.

SECȚIUNEA 2

Articolul 91

Tribunalele de mărci comunitare

(1) Statele membre desemnează pe teritoriul lor un număr cât mai limitat de jurisdicții naționale de primă și de a doua instanță, denumite în continuare „tribunale de mărci comunitare”, însărcinate să îndeplinească funcțiile care le sunt atribuite prin prezentul regulament.

(2) Fiecare stat membru comunică Comisiei, în termen de trei ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, o listă a tribunalelor de mărci comunitare conținând indicația denumirii lor și a competenței lor teritoriale.

(3) Orice schimbare apărută după comunicarea listei prevăzute în alin. (2) și legate de numărul, denumirea sau competența teritorială a tribunalelor menționate trebuie comunicată fără întârziere Comisiei de către statul membru respectiv.

(4) Informațiile prevăzute în alin. (2) și (3) trebuie anunțate de către Comisie statelor membre și publicate în *Jurnalul Oficial al Comunității Europene*.

(5) Atât timp cât un stat membru nu a procedat la comunicarea prevăzută în alin. (2), orice procedură care rezultă dintr-o acțiune sau cerere menționată în art. 92 și pentru care tribunalele acestui stat sunt competente să aplice art. 93, este prezentată în fața tribunalului aceluși stat care ar avea competența teritorială și de atribuire dacă ar fi vorba de o procedură privind o marcă națională înregistrată în statul respectiv.

Articolul 92

Competența privind contrafacerea și validitatea

Tribunalele de mărci comunitare au competență exclusivă:

- (a) pentru toate acțiunile de constatare a contrafacerii și – dacă legea națională le permite – și de amenințare a contrafacerii unei mărci comunitare;
- (b) pentru toate acțiunile de constatare de necontrafacere, dacă legea națională le admite;
- (c) pentru toate acțiunile intentate în urma faptelor menționate în art. 9 alin. (3) a doua teză;
- (d) pentru cererile reconvenționale de revocare sau de nulitate a mărcii comunitare menționate în art. 96.

Articolul 93

Competența internațională

(1) Sub rezerva dispozițiilor din prezentul regulament, precum și a dispozițiilor din convenția de punere în aplicare aplicabile în temeiul art. 90, procedurile rezultate din acțiunile și cererile prevăzute în art. 92 sunt prezentate în fața tribunalelor statului membru pe teritoriul căruia

pârâtul își are domiciliul sau, dacă acesta nu-și are domiciliul într-unul din statele membre, ale statului membru pe teritoriul căruia are o întreprindere.

(2) Dacă pârâtul nu are nici domiciliu, nici întreprindere pe teritoriul unui stat membru, aceste proceduri sunt prezentate în fața tribunalelor statului membru pe teritoriul căruia solicitantul își are domiciliul sau, dacă acesta nu are domiciliul într-unul din statele membre, ale statului membru pe teritoriul căruia are o întreprindere.

(3) Dacă nici solicitantul, nici pârâtul nu au un astfel de domiciliu sau o astfel de întreprindere, aceste proceduri sunt prezentate în fața tribunalelor statului membru în care își are sediul Biroul.

(4) Fără a aduce atingere dispozițiilor din alin. (1), (2) și (3):

(a) art. 17 din convenția de punere în aplicare se aplică dacă părțile admit că este competent un alt tribunal al mărcilor comunitare;

(b) art. 18 din această convenție se aplică dacă pârâtul se înfățișează în fața unui alt tribunal al mărcilor comunitare.

(5) Procedurile care rezultă din acțiunile și cererile menționate în art. 92, cu excepția acțiunilor în declarația de necontrafacere a unei mărci comunitare, pot, de asemenea, să fie transferate în fața tribunalelor statului membru pe teritoriul căruia s-a comis contrafacerea sau există amenințarea de a fi comisă sau pe teritoriul căruia s-a comis o faptă menționată în art. 9 alin. (3) a doua teză.

Articolul 94

Extinderea competenței

(1) Un tribunal al mărcilor comunitare a cărui competență se bazează pe art. 93 alin. (1) - (4) este competent pentru a hotărî asupra:

— faptelor de contrafacere comise sau care amenință să fie comise pe teritoriul oricărui stat membru,

— faptelor menționate în art. 9 alin. (3) a doua teză, comise pe teritoriul oricărui stat membru.

(2) Un tribunal al mărcilor comunitare a cărui competență se bazează pe art. 93 alin. (5) este competent numai pentru a hotărî asupra faptelor comise sau care amenință să fie comise pe teritoriul statului membru în care se situează acest tribunal.

Articolul 95

Prezumția de validitate – Apărările în fond

(1) Tribunalele mărcilor comunitare consideră marca comunitară validă, în afară de cazul în care pârâtul îi contestă validitatea printr-o cerere reconvențională de revocare sau de nulitate.

(2) Validitatea unei mărci comunitare nu poate fi contestată printr-o acțiune de constatare de necontrafacere.

(3) În acțiunile menționate în art. 92 lit. (a) și (c), excepția de revocare sau de nulitate a mărcii comunitare, prezentată pe o altă cale decât cererea reconvențională se poate admite în măsura în care pârâtul pune în evidență că titularul mărcii comunitare ar putea fi decăzut din drepturi pentru utilizare insuficientă sau că marca ar putea fi declarată nulă pentru motivul existenței unui drept anterior al pârâtului.

Articolul 96

Cererea reconvențională

(1) Cererea reconvențională de revocare sau de nulitate nu se poate fundamenta decât pe motivele de revocare sau de nulitate prevăzute în prezentul regulament.

(2) Un tribunal al mărcilor comunitare respinge o cerere reconvențională de revocare sau de nulitate dacă o decizie a Biroului între aceleași părți asupra unei cereri cu același obiect și cu aceeași cauză a devenit deja definitivă.

(3) Dacă cererea reconvențională este introdusă într-un litigiu în care titularul mărcii nu este încă parte, acesta este informat și poate să intervină în litigiu conform normelor prevăzute de legea națională.

(4) Tribunalul mărcilor comunitare în fața căruia a fost introdusă o cerere reconvențională de revocare sau de nulitate a mărcii comunitare comunică Biroului data la care a fost introdusă această cerere reconvențională. Biroul înscrie acest fapt în registrul mărcilor comunitare.

(5) Se aplică dispozițiile din art. 56 alin. (3), (4), (5) și (6).

(6) Atunci când un tribunal al mărcilor comunitare a dat o decizie trecută drept autoritate de lucru judecat asupra unei cereri reconvenționale de revocare sau de nulitate a unei mărci comunitare, se transmite Biroului o copie a deciziei. Orice parte poate cere informații cu privire la această transmitere. Biroul înscrie în registrul mărcilor comunitare mențiunea deciziei în condițiile prevăzute în regulamentul de punere în aplicare.

(7) Tribunalul mărcilor comunitare, sesizat de o cerere reconvențională de revocare sau de nulitate, poate să amâne hotărârea asupra cererii titularului mărcii comunitare și după audierea celorlalte părți și chemarea pârâtului pentru a prezenta Biroului o cerere de revocare sau de nulitate într-un termen acordat. Dacă această cerere nu este prezentată în acest termen, procedura își urmează cursul; cererea reconvențională este considerată retrasă. Se aplică art. 100 alin. (3).

Articolul 97

Dreptul aplicabil

(1) Tribunalele mărcilor comunitare aplică dispozițiile din prezentul regulament.

(2) Pentru toate problemele care nu intră în domeniul de aplicare a prezentului regulament, tribunalul mărcilor comunitare aplică dreptul național, inclusiv dreptul internațional privat.

(3) Dacă prezentul regulament nu prevede altfel, tribunalul mărcilor comunitare aplică regulamentul de procedură aplicabil aceluiași tip de acțiuni privind o marcă națională în statul membru pe teritoriul căruia este situat acest tribunal.

Articolul 98

Sancțiunile

(1) Atunci când un tribunal al mărcilor comunitare constată că pârâțul a contrafăcut sau a existat amenințarea contrafacerii unei mărci comunitare, tribunalul dă, în afară de cazul în care există motive temeinice de a nu acționa astfel, o ordonanță care îi interzice să urmărească actele de contrafacere sau de amenințare a contrafacerii. De asemenea, tribunalul ia, conform legii naționale, măsurile potrivite de garantare a respectării acestei interdicții.

(2) Pe de altă parte, tribunalul mărcilor comunitare aplică legea statului membru, inclusiv dreptul internațional privat, în care au fost comise actele de contrafacere sau de amenințare de contrafacere.

Articolul 99

Măsuri provizorii și conservatorii

(1) Măsurile provizorii și conservatorii prevăzute de legea unui stat membru în ceea ce privește o marcă națională pot fi cerute, în cazul unei mărci comunitare sau a unei cereri de marcă comunitară, unor autorități juridice, inclusiv tribunalelor mărcilor comunitare, ale statului respectiv, chiar dacă, în conformitate cu prezentul regulament, un tribunal de mărci comunitare al unui alt stat membru are competență de fond.

(2) Un tribunal al mărcilor comunitare a cărui competență este fondată pe dispozițiile din art. 93 alin. (1), (2), (3) sau (4) are competența să ordone măsuri provizorii și conservatorii care, sub rezerva oricărei proceduri cerute în scopul recunoașterii și executării conform titlului III din convenția de punere în aplicare, se aplică pe teritoriul oricărui stat membru. Această competență nu aparține nici unei alte jurisdicții.

Articolul 100

Norme specifice în domeniul conexității

(1) În afară de cazul în care există motive întemeiate pentru a continua procedura, un tribunal al mărcilor comunitare sesizat printr-o acțiune menționată în art. 92, cu excepția unei acțiuni de constatare a necontrafacerii, își amână hotărârea, din proprie inițiativă după audierea părților sau la cererea uneia din părți și după audierea celorlalte părți, atunci când validitatea mărcii comunitare este deja contestată în fața unui alt tribunal al mărcilor comunitare printr-o cerere reconvențională sau atunci când o cerere de revocare sau de nulitate a fost deja introdusă la Birou.

(2) În afară de cazul în care există motive întemeiate de a continua procedura, Biroul sesizat de o cerere de revocare sau de nulitate își amână hotărârea din proprie inițiativă, după audierea părților sau la cererea uneia din părți și după audierea celorlalte părți, atunci când validitatea mărcii este contestată în fața unui tribunal al mărcilor comunitare printr-o cerere reconvențională. Totuși, dacă una din părțile procedurii o cere în fața tribunalului mărcilor

comunitare, tribunalul poate, după audierea celorlalte părți la această procedură, să suspende procedura. În acest caz, Biroul continuă procedura pendinte.

(3) Tribunalul mărcilor comunitare care își amână hotărârea poate să ordone măsuri provizorii și conservatorii pentru durata suspendării.

Articolul 101

Competența tribunalelor de mărci comunitare de a doua instanță – Recursul în anulare

(1) Deciziile tribunalelor mărcilor comunitare de primă instanță pronunțate în procedurile care rezultă din acțiunile și din cererile menționate în art. 92 pot face obiectul unui recurs în fața tribunalelor de a doua instanță ale mărcilor comunitare.

(2) Condițiile în care se poate formula un recurs în fața unui tribunal de a doua instanță al mărcilor comunitare se stabilesc de legea națională a statului membru pe teritoriul căruia este situat acest tribunal.

(3) Dispozițiile naționale privind recursul în anulare se aplică deciziilor tribunalelor de a doua instanță ale mărcilor comunitare.

SECȚIUNEA 3

ALTE LITIGII PRIVIND MĂRCILE COMUNITARE

Articolul 102

Dispoziții complementare privind competența altor tribunale naționale decât tribunalele mărcilor comunitare

(1) În statul membru ale cărui tribunale sunt competente conform art. 90 alin. (1), alte acțiuni decât cele menționate în art. 92 se transferă în fața tribunalelor care ar avea competență teritorială și de atribuție dacă ar fi vorba de acțiuni privind mărcile naționale înregistrate în statul respectiv.

(2) Atunci când, în temeiul art. 90 alin. (1) și al alin. (1) din prezentul articol, nici un tribunal nu este competent pentru o altă acțiune decât cele menționate în art. 92 și privind o marcă comunitară, această acțiune poate fi transferată tribunalelor statului membru în care își are sediul Biroul.

Articolul 103

Obligația tribunalului național

Tribunalul național sesizat de o altă acțiune decât cele prevăzute în art. 92 și privind o marcă comunitară trebuie să considere validă această marcă.

SECȚIUNEA 4

DISPOZIȚII TRANZITORII

Articolul 104

Dispoziții tranzitorii privind aplicarea convenției de punere în aplicare

Dispozițiile din convenția de punere în aplicare, aplicabile în temeiul articolelor precedente, nu intră în vigoare în cazul unui stat membru decât în contextul convenției în vigoare în ceea ce privește acest stat la un moment dat.

TITLUL XI

INCIDENȚE ASUPRA DREPTULUI STATELOR MEMBRE

SECȚIUNEA 1

ACȚIUNI CIVILE PE BAZA MAI MULTOR MĂRCI

Articolul 105

Acțiuni civile simultane și succesive pe baza mărcilor comunitare și a mărcilor naționale

(1) Atunci când sunt formulate acțiuni de contrafacere pentru aceleași fapte, între aceleași părți în fața instanțelor unor state membre diferite sesizate una asupra unei mărci comunitare și cealaltă asupra unei mărci naționale:

- (a) instanța sesizată a doua oară trebuie, chiar din oficiu, să renunțe în favoarea primei instanțe sesizate atunci când mărcile în cauză sunt identice și valabile pentru produse sau servicii identice. Instanța care ar trebui să renunțe poate să își amâne hotărârea dacă este contestată competența celeilalte instanțe;
- (b) instanța sesizată a doua oară poate să își amâne hotărârea atunci când mărcile în cauză sunt identice și valabile pentru produse sau servicii asemănătoare, precum și atunci când mărcile în cauză sunt asemănătoare și valabile pentru produse sau servicii identice sau similare.

(2) Instanța sesizată de o acțiune de contrafacere pe baza unei mărci comunitare respinge acțiunea dacă, asupra acelorași fapte, a fost dată o hotărâre definitivă pe fond între aceleași părți pe baza unei mărci naționale identice, valabile pentru produse sau servicii identice.

(3) Instanța sesizată de o acțiune de contrafacere pe baza unei mărci naționale respinge acțiunea dacă, asupra acelorași fapte, a fost dată o hotărâre definitivă pe fond între aceleași părți pe baza unei mărci comunitare identice, valabile pentru produse sau servicii identice.

(4) Alin. (1), (2) și (3) nu se aplică măsurilor provizorii și conservatorii.

SECȚIUNEA 2

APLICAREA DREPTULUI NAȚIONAL CU SCOPUL INTERDICȚIEI UTILIZĂRII MĂRCILOR COMUNITARE

Articolul 106

Interdicția utilizării mărcilor comunitare

(1) Cu excepția cazului în care există o dispoziție contrară, prezentul regulament nu afectează dreptul, existent în temeiul legii statelor membre, de a intenta acțiuni de încălcare a drepturilor anterioare, în sensul art. 8 sau al art. 52 alin. (2), împotriva utilizării unei mărci comunitare ulterioare. Acțiuni de încălcare a drepturilor anterioare, în sensul art. 8 alin. (2) și (4), nu mai pot fi intentate atunci când titularul dreptului anterior nu mai poate, în temeiul art. 53 alin. (2), să ceară nulitatea mărcii comunitare.

(2) Cu excepția cazului în care există o dispoziție contrară, prezentul regulament nu afectează dreptul de a intenta, pe baza dreptului civil, administrativ sau penal al unui stat membru sau pe baza dispozițiilor dreptului comunitar, acțiuni având ca obiect interdicția utilizării unei mărci comunitare în măsura în care dreptul acestui stat membru sau dreptul comunitar poate fi invocat pentru a interzice utilizarea unei mărci naționale.

Articolul 107

Drepturi anterioare de competență locală

(1) Titularul unui drept anterior de competență locală poate să se opună utilizării mărcii comunitare pe teritoriul în care acest drept este protejat în măsura în care o permite dreptul statului membru respectiv.

(2) Alin. (1) încetează să se mai aplice dacă titularul dreptului anterior a tolerat utilizarea mărcii comunitare pe teritoriul în care acest drept este protejat, pe o perioadă de cinci ani consecutivi având cunoștință de această utilizare, în afară de cazul în care depunerea mărcii comunitare nu a fost efectuată cu rea credință.

(3) Titularul mărcii comunitare nu poate să se opună utilizării dreptului menționat în alin. (1), chiar dacă acest drept nu mai poate fi invocat împotriva mărcii comunitare.

SECȚIUNEA 3

TRANSFORMAREA ÎN CERERE DE MĂRCĂ NAȚIONALĂ

Articolul 108

Cererea în vederea angajării procedurii naționale

(1) Solicitantul sau titularul unei mărci comunitare poate să ceară transformarea cererii sale sau a mărcii sale comunitare în cerere de marcă națională:

(a) în măsura în care cererea de marcă comunitară este respinsă, retrasă sau considerată retrasă;

(b) în măsura în care marca comunitară încetează să mai aibă efect.

(2) Transformarea nu are loc:

(a) atunci când titularul mărcii comunitare a fost decăzut din drepturi din lipsă de utilizare a acestei mărci, în afară de cazul în care în statul membru pentru care a fost cerută transformarea marca comunitară nu a fost utilizată în condițiile care constituie o utilizare serioasă conform legislației respectivului stat membru;

(b) în vederea unei protecții într-un stat membru în care, conform deciziei Biroului sau instanței naționale, cererea sau marca comunitară prezintă un motiv de refuz al înregistrării, de revocare sau de nulitate.

(3) Cererea de marcă națională provenită din transformarea unei cereri sau a unei mărci comunitare beneficiază, în statul membru respectiv, de data de depunere sau de data de prioritate a acestei cereri sau a acestei mărci și, dacă este cazul, de vechimea unei mărci din acest stat revendicată conform art. 34 sau 35.

(4) În cazul în care:

— Cererea de marcă comunitară este considerată retrasă sau face obiectul unei decizii de respingere de către Birou, devenită definitivă,

— marca comunitară încetează să aibă efect ca urmare unei decizii a Biroului devenite definitivă sau ca urmare a înregistrării renunțării la marca comunitară,

Biroul adresează solicitantului sau titularului produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată o comunicare prin care îi acordă un termen de trei luni de la data acestei comunicări pentru a prezenta o cerere de transformare.

(5) Atunci când cererea de marcă comunitară este retrasă sau când marca comunitară încetează să aibă efect din cauza neînnoirii înregistrării, cererea de transformare trebuie depusă în termen de trei luni de la data la care a fost retrasă cererea de marcă comunitară sau de la care înregistrarea mărcii comunitare a expirat.

(6) În cazul în care marca comunitară încetează să mai aibă efect ca urmare a unei decizii date de o instanță națională, trebuie prezentată o cerere de transformare în termen de trei luni de la data la care această decizie a primit autoritate de lucru judecat.

(7) Dispoziția care face obiectul art. 32 încetează să mai aibă efect dacă cererea nu este prezentată în termenul acordat.

Articolul 109

Prezentarea, publicarea și transmiterea cererii de transformare

(1) Cererea de transformare este prezentată Biroului; statele membre în care solicitantul înțelege că s-a angajat procedura de înregistrare a unei mărci naționale sunt menționate în cerere. Această cerere nu se consideră depusă decât după achitarea taxei de transformare.

(2) Dacă cererea de marcă comunitară s-a publicat, se face mențiunea, dacă este cazul, în registrul mărcilor comunitare de primire a cererii de transformare, iar această cerere se publică.

(3) Biroul verifică dacă transformarea poate fi cerută conform art. 108 alin. (1), dacă cererea s-a introdus în termenul stabilit în art. 108 alin. (4), (5) sau (6), după caz, și dacă taxa de transformare a fost achitată. Dacă aceste condiții sunt îndeplinite, Biroul transmite cererea Serviciilor centrale ale proprietății industriale din statele care sunt menționate. La cererea Serviciului central al proprietății industriale dintr-un stat, Biroul comunică orice informație de natură să îi permită acestui serviciu să hotărască asupra posibilității de a primi cererea.

Condiții de formulare a transformării

- (1) Serviciul central al proprietății industriale căruia îi este transmisă cererea hotărăște asupra posibilității de a o primi.
- (2) Cererea sau marca comunitară, transmisă conform art. 109, nu poate, în privința formulării sale, să fie supusă de legea națională unor condiții diferite de cele care sunt prevăzute în prezentul regulament ori în regulamentul de punere în aplicare sau unor condiții suplimentare.
- (3) Serviciul central al proprietății industriale căruia îi este transmisă cererea poate cere ca, într-un termen ce nu poate fi mai mic de două luni, solicitantul:
 - (a) să achite taxa națională de depunere;
 - (b) să facă, într-una din limbile oficiale ale statului în cauză, o traducere a cererii și a anexelor la aceasta;
 - (c) să își aleagă domiciliul în statul respectiv;
 - (d) să prezinte o reproducere a mărcii într-un număr de exemplare stabilit de către statul respectiv.

TITLUL XII

BIROUL

SECȚIUNEA 1

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 111

Statutul juridic

- (1) Biroul este un organism al Comunității. Biroul are personalitate juridică.
- (2) În fiecare din statele membre, Biroul are cea mai mare capacitate juridică recunoscută persoanelor juridice de către legislațiile naționale; Biroul poate să obțină sau să înstrăineze bunuri imobile și mobile și să întreprindă acțiune în justiție.
- (3) Biroul este reprezentat de președintele său.

Articolul 112

Personalul

- (1) Fără a aduce atingere punerii în aplicare a art. 131 membrilor camerelor de recurs, statutul funcționarilor Comunității Europene, sistemul aplicabil celorlalți agenți ai Comunității Europene și reglementările de punere în aplicare a acestor dispoziții, adoptate de comun acord de către instituțiile Comunității Europene, se aplică personalului Biroului.

(2) Competențele transmise fiecărei instituții prin statut și prin sistemul aplicabil celorlalți agenți sunt exercitate de Birou în ceea ce privește personalul său, fără a aduce atingere art. 120.

Articolul 113

Privilegii și imunități

Protocolul privind privilegiile și imunitățile Comunității Europene se aplică Biroului.

Articolul 114

Responsabilitatea

(1) Responsabilitatea contractuală a Biroului este reglementată de legea aplicabilă contractului în cauză.

(2) Curtea de Justiție este competentă pentru a hotărî în temeiul unei clauze compromisorii conținute într-un contract încheiat de Birou.

(3) În materie de răspundere necontractuală, Biroul trebuie să repare, conform principiilor generale comune drepturilor din statele membre, pagubele cauzate de serviciile sale sau de către agenții săi în exercițiul funcțiunii.

(4) Curtea de Justiție este competentă pentru litigiile privind repararea pagubelor menționate în alin. (3).

(5) Răspunderea personală a agenților față de Birou este reglementată de dispozițiile privind stabilirea statutului sau sistemului care li se aplică.

Articolul 115

Limbile oficiale utilizate

(1) Cererile de marcă comunitară se depun într-una din limbile oficiale ale Comunității Europene.

(2) Limbile Biroului sunt: engleza, franceza, germana, italiana și spaniola.

(3) Solicitantul trebuie să indice o a doua limbă, care este o limbă a Biroului și căreia îi acceptă utilizarea ca pe o eventuală limbă de procedură pentru procedurile de contestație, de revocare și de nulitate.

Dacă depunerea a fost făcută într-o limbă care nu este limba Biroului, acesta asigură traducerea cererii, conform art. 26 alin. (1), în limba indicată de solicitant.

(4) Atunci când solicitantul unei mărci comunitare este singura parte în procedura Biroului, limba de procedură este limba utilizată pentru depunerea cererii de marcă comunitară. Dacă depunerea a fost făcută într-o altă limbă decât cele ale Biroului, Biroul poate să trimită comunicări scrise solicitantului în a doua limbă indicată de acesta în cerere.

(5) Actul de contestație și cererea de revocare sau de nulitate se depun într-una din limbile Biroului.

(6) Dacă limba aleasă, conform alin. (5), pentru actul de contestație sau cererea de revocare sau de nulitate este limba cererii de marcă sau a doua limbă indicată cu ocazia depunerii acestei cereri, această limbă este limba de procedură.

Dacă limba aleasă, conform alin. (5), pentru actul de contestație sau cererea de revocare sau de nulitate nu este nici limba cererii de marcă nici a doua limbă indicată cu ocazia depunerii acestei cereri, opozantul sau solicitantul decăderii sau nulității este obligat să facă pe cheltuiiala sa o traducere a actului, fie în limba cererii de marcă, cu condiția să fie o limbă a Biroului, fie în a doua limbă indicată cu ocazia depunerii cererii de marcă; traducerea este făcută în termenul prevăzut în regulamentul de punere în aplicare. Limba în care a fost tradus actul devine atunci limba de procedură.

(7) Părțile din procedurile de contestație, de revocare, de nulitate și de recurs pot să cadă de acord ca o altă limbă oficială a Comunității Europene să fie limba de procedură.

Articolul 116

Publicare; înregistrări

(1) Cererea de marcă comunitară, stabilită în art. 26 alin. (1), și toate celelalte informații a căror publicare este prevăzută în prezentul regulament sau în regulamentul de punere în aplicare se publică în toate limbile oficiale ale Comunității Europene.

(2) Toate înscrierile mărcilor comunitare în registru se fac în toate limbile oficiale ale Comunității Europene.

(3) În caz de îndoială, textul în limba Biroului în care cererea de marcă comunitară a fost depusă este autentic. Dacă depunerea s-a făcut într-o altă limbă oficială a Comunității Europene decât cele ale Biroului, textul stabilit în a doua limbă indicată de solicitant este cel autentic.

Articolul 117

Serviciile de traducere necesare funcționării Biroului sunt asigurate de Centrul de Traducere al organelor Uniunii, de îndată ce acesta intră în funcțiune.

Articolul 118

Controlul legalității

(1) Comisia controlează legalitatea actelor președintelui Biroului în privința cărora dreptul comunitar nu prevede controlul legalității de către un alt organ, precum și actele comitetului bugetar instituit în interiorul Biroului conform art. 133.

(2) Comisia cere modificarea sau retragerea actelor menționate în alin. (1) atunci când sunt ilegale.

(3) Orice act menționat în alin. (1), implicit sau explicit, poate fi deferit Comisiei de către orice stat membru sau de orice terț vizat direct și individual, în vederea unui control al

legalității. Comisia trebuie să fie sesizată în termen de 15 zile din ziua în care cel interesat a luat pentru prima dată cunoștință de actul respectiv. Comisia ia o decizie în termen de o lună. Lipsa unei decizii în acest termen este echivalentă cu o decizie implicită de respingere.

SECȚIUNEA 2

CONDUCEREA BIROULUI

Articolul 119

Competențele președintelui

- (1) Conducerea Biroului este asigurată de un președinte.
- (2) Președintele are, în special, următoarele competențe:
 - (a) ia toate măsurile utile, în special adoptarea măsurilor administrative interne și publicarea comunicărilor pentru asigurarea funcționării Biroului;
 - (b) poate prezenta Comisiei orice proiect de modificare a prezentului regulament, a regulamentului de punere în aplicare, a regulamentului de procedură al camerelor de recurs și a regulamentului privind taxele, precum și a oricărei alte reglementări privind marca comunitară după ce a consultat consiliul de administrație și, în ceea ce privește regulamentul privind taxele și dispozițiile bugetare din prezentului regulament, comitetul bugetar;
 - (c) întocmește prognoza încasărilor și cheltuielilor Biroului și execută bugetul;
 - (d) trimite, în fiecare an, un raport de activitate Comisiei, Parlamentului European și consiliului de administrație;
 - (e) exercită, față de personal, competențele prevăzute în art. 112 alin. (2);
 - (f) poate să își delege competențele.
- (3) Președintele este asistat de unul sau mai mulți președinți. În caz de lipsă sau imposibilitate de exercitare a sarcinilor președintelui, vicepreședintele sau unul dintre vicepreședinți îi preia funcțiile respectând procedura stabilită de consiliul de administrație.

Articolul 120

Numirea înalților funcționari

- (1) Președintele Biroului este numit de către consiliu pe baza unei liste de cel mult trei candidați, pe care a înaintat-o consiliului de administrație. Președintele este revocat de Consiliu, la propunerea consiliului de administrație.
- (2) Durata mandatului președintelui este de maxim cinci ani. Acest mandat se poate reînnoi.
- (3) Vicepreședintele sau vicepreședinții Biroului sunt numiți și revocați conform procedurii prevăzute în alin. (1), după consultarea președintelui.

(4) Consiliul exercită competența disciplinară asupra funcționarilor menționați în alin. (1) și (3).

SECȚIUNEA 3

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Articolul 121

Instituire și competență

(1) În cadrul Biroului se constituie un consiliu de administrație. Fără a aduce atingere competențelor care sunt atribuite comitetului bugetar în secțiunea a cincea – Buget și control financiar –, consiliul de administrație are competențele prezentate în continuare.

(2) Consiliul de administrație întocmește listele de candidați prevăzute în art. 120.

(3) Consiliul de administrație stabilește data de la care pot fi depuse cererile de marcă comunitară, conform art. 143 alin. (3).

(4) Consiliul de administrație îl sfătuiește pe președinte asupra problemelor care țin de competența Biroului.

(5) Consiliul de administrație este consultat înainte de adoptarea directivelor privind examinarea efectuată în cadrul Biroului, precum și în celelalte cazuri prevăzute în prezentul regulament.

(6) Consiliul de administrație poate să prezinte avize și să ceară informații președintelui și Comisiei, dacă consideră că este necesar.

Articolul 122

Componenta

(1) Consiliul de administrație este alcătuit dintr-un reprezentant al fiecărui stat membru și un reprezentant al Comisiei, precum și din locuitorii lor.

(2) Membrii consiliului de administrație pot fi asistați de consilieri sau experți în limitele prevăzute în regulamentul intern.

Articolul 123

Președinția

(1) Consiliul de administrație alege dintre membrii săi un președinte și un vicepreședinte. Vicepreședintele îl înlocuiește de drept pe președinte în caz de imposibilitate a acestuia de a-și exercita sarcinile.

(2) Durata mandatului președintelui și vicepreședintelui este de trei ani. Acest mandat se poate reînnoi.

Articolul 124

Sesiunile

- (1) Consiliul de administrație se reunește la convocarea președintelui.
- (2) Președintele Biroului ia parte la deliberări dacă consiliul de administrație nu decide altfel.
- (3) Consiliul de administrație ține o sesiune ordinară o dată pe an; în afară de aceasta, se reunește la inițiativa președintelui sau la cererea Comisiei sau a terțului statelor membre.
- (4) Consiliul de administrație adoptă un regulament de procedură.
- (5) Consiliul de administrație ia deciziile cu majoritate simplă a reprezentanților statelor membre. Totuși, deciziile pe care consiliul de administrație este competent să le ia în temeiul art. 120 alin. (1) și (3) cer majoritate de trei sferturi dintre reprezentanții statelor membre. În ambele cazuri fiecare stat membru dispune de un singur vot.
- (6) Consiliul de administrație poate să invite observatori la sesiunile sale.
- (7) Secretariatul consiliului de administrație este asigurat de Birou.

SECȚIUNEA 4

APLICAREA PROCEDURILOR

Articolul 125

Competența

Sunt competenți pentru luarea oricărei decizii în cadrul procedurilor prevăzute în prezentul regulament:

- (a) examinatorii;
- (b) diviziile de contestații;
- (c) divizia administrativă a mărcilor și a problemelor juridice;
- (d) diviziile de anulare;
- (e) camerele de recurs.

Articolul 126

Examinatorii

Examinatorul poate să ia în numele Biroului orice decizie privind cererile de înregistrare a unei mărci comunitare, inclusiv problemele menționate în art. 36, 37, 38 și 66, în afară de cazul în care este competentă o divizie de contestații.

Articolul 127

Diviziile de contestație

(1) O divizie de contestație este competentă să ia orice decizie privind contestația făcută unei cereri de înregistrare a unei mărci comunitare.

(2) O divizie de contestație este alcătuită din trei membri. Cel puțin unul dintre acești membri este jurist.

Articolul 128

Divizia administrației mărcilor și problemelor juridice

(1) Divizia administrației mărcilor și problemelor juridice este competentă să ia orice decizie cerută de prezentul regulament și care nu este de competența unui examinator, a unei divizii de contestație sau a unei divizii de anulare. Este competentă în special să ia orice decizie privind mențiunile care urmează să fie făcute în registrul mărcilor comunitare.

(2) De asemenea este competentă să prezinte lista mandatarilor propuși, menționați în art. 89.

(3) Deciziile diviziei sunt luate de un membru.

Articolul 129

Diviziile de anulare

(1) O divizie de anulare este competentă să ia orice decizie privind cererile de revocare sau de nulitate a unei mărci comunitare.

(2) O divizie de anulare este alcătuită din trei membri. Cel puțin unul dintre acești membri este jurist.

Articolul 130

Camerele de recurs

(1) Camerele de recurs sunt competente să hotărască asupra recursurilor formulate împotriva deciziilor examinerilor, a diviziilor de contestație, a diviziei administrației mărcilor și problemelor juridice și a diviziilor de anulare.

(2) Camerele de recurs sunt alcătuite din trei membri. Cel puțin doi din acești membri sunt juriști.

Articolul 131

Independența membrilor din camerele de recurs

(1) Membrii camerelor de recurs și președintele lor sunt numiți pentru o perioadă de cinci ani, conform procedurii prevăzute în art. 120 pentru numirea președintelui Biroului. Nu pot fi înlăturați din funcțiile lor în această perioadă decât pentru motive grave și în cazul în care Curtea de Justiție, sesizată de instituția care i-a numit, ia o decizie în acest sens. Mandatul lor poate fi reînnoit.

(2) Membrii camerelor sunt independenți. În deciziile lor nu sunt legați de nici o instrucție.

(3) Membrii camerelor nu pot fi examinatori sau membri ai diviziilor de contestație, ai diviziilor de administrație a mărcilor și problemelor juridice, nici din diviziile de anulare.

Articolul 132

Excluderea și recuzarea

(1) Examinatorii și membrii diviziilor instituite în cadrul Biroului și camerelor de recurs nu pot participa la soluționarea unui caz dacă au un interes personal sau dacă au intervenit înainte în calitate de reprezentanți ai uneia dintre părți. Doi dintre cei trei membri ai unei divizii de contestație trebuie să nu fi participat la examinarea cererii. Membrii diviziilor de anulare nu pot participa la soluționarea unui caz dacă au participat la decizia finală asupra acestui caz în cadrul procedurii de înregistrare a mărcii sau a procedurii de contestație. Membrii camerelor de recurs nu pot lua parte la o procedură de recurs dacă au luat parte la decizia care face obiectul recursului.

(2) Dacă, pentru unul dintre motivele menționate în alin. (1) sau dintr-un alt motiv, un membru al unei divizii sau al unei camere de recurs consideră că nu poate participa la soluționarea unui caz, avertizează divizia sau camera asupra acestui lucru.

(3) Examinatorii și membrii diviziilor sau ai unei camere de recurs pot fi recuzați de orice parte din unul din motivele menționate în alin. (1) sau dacă pot fi suspectați de parțialitate. Recuzarea nu este admisibilă atunci când partea în cauză a făcut acte de procedură, deși a cunoscut deja motivul recuzării. Nici o recuzare nu poate fi întemeiată pe naționalitatea examinatorilor sau membrilor.

(4) Diviziile și camerele de recurs hotărăsc, în cazurile menționate în alin. (2) și (3), fără participarea membrului interesat. Pentru luarea acestei decizii, membrul care se abține sau care este recuzat este înlocuit, în cadrul secției sau a camerei, de către locțiitorul său.

SECȚIUNEA 5

BUGETUL ȘI CONTROLUL FINANCIAR

Articolul 133

Comitetul bugetar

(1) Se instituie un comitet bugetar în cadrul Biroului. Comitetul bugetar are competențele care îi sunt atribuite în prezenta secțiune, precum și în art. 39 alin. (4).

(2) Art. 121 alin. (6), art. 122, 123 și art. 124 alin. (1) - (4), (6) și (7) se aplică în ceea ce privește comitetul bugetar.

(3) Comitetul bugetar ia deciziile cu majoritate simplă a reprezentanților statelor membre. Totuși, deciziile pe care comitetul bugetar este competent să le ia în temeiul art. 39 alin. (4), al art. 135 alin. (3) și al art. 138 cer o majoritate de trei sferturi din reprezentanții statelor membre. În ambele cazuri, fiecare stat membru dispune de un singur vot.

Articolul 134

Bugetul

- (1) Toate încasările și cheltuielile Biroului trebuie să facă obiectul unor prevederi pentru fiecare exercițiu bugetar, acesta coinzând cu anul calendaristic, și trebuie să fie înscrise în bugetul Biroului.
- (2) Bugetul trebuie să fie echilibrat în încasări și cheltuieli.
- (3) Încasările bugetului conțin, fără a aduce atingere altor încasări, produsul taxelor datorate în temeiul regulamentului privind taxele și, în caz de nevoie, o subvenție înscrisă la bugetul general al Comunităților Europene, secția Comisie, sub o linie bugetară specifică.

Articolul 135

Stabilirea bugetului

- (1) Președintele întocmește, în fiecare an, o prognoză a încasărilor și cheltuielilor Biroului pentru exercițiul următor și o transmite comitetului bugetar, însoțită de o descriere a efectivelor, la 31 martie cel târziu.
- (2) Atât timp cât prognozele bugetare stipulează o subvenție comunitară, comitetul bugetar transmite neîntârziat această prognoză Comisiei, care o transmite autorității bugetare a Comunităților. Comisia poate să alăture un aviz conținând prognoze divergente.
- (3) Comitetul bugetar adoptă bugetul care cuprinde și tabelul cu efectivele Biroului. Dacă prognozele bugetare conțin o subvenție din partea bugetului general al Comunității, bugetul Biroului este, dacă este cazul, adaptat.

Articolul 136

Controlul financiar

Controlorul financiar desemnat de comitetul bugetar exercită controlul angajamentului și achitării tuturor cheltuielilor și controlul constatării și acoperirii tuturor încasărilor Biroului.

Articolul 137

Verificarea calculelor

- (1) Cel târziu la 31 martie al fiecărui an, președintele adresează Comisiei, Parlamentului European, comitetului bugetar și Curții de Conturi calculele tuturor încasărilor și cheltuielilor Biroului pentru exercițiul încheiat. Curtea de Conturi le examinează conform art. 188 C din Tratat.
- (2) Comitetul bugetar îl eliberează pe președintele Biroului de punere în aplicare a bugetului.

Articolul 138

Dispoziții financiare

Comitetul bugetar adoptă, după obținerea avizului Comisiei și a Curții de Conturi a Comunităților Europene, dispozițiile financiare interne care prevăd, în special, modalitățile de stabilire și executare a bugetului Biroului. Dispozițiile financiare se inspiră, dacă sunt compatibile cu caracterul propriu al Biroului, din reglementările financiare adoptate pentru alte organisme create de Comunitate.

Articolul 139

Regulamentul privind taxele

- (1) Regulamentul privind taxele stabilește în special valoarea taxelor și modul de percepere a acestora.
- (2) Valoarea taxelor trebuie să fie stabilită astfel încât încasările corespunzătoare să permită asigurarea, în principiu, a echilibrului bugetului Biroului.
- (3) Regulamentul privind taxele este adoptat și modificat conform procedurii prevăzute în art. 141.

TITLUL XIII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 140

Dispozițiile comunitare de punere în aplicare

- (1) Modalitățile de aplicare a prezentului regulament sunt stabilite de un regulament de punere în aplicare.
- (2) În afară de taxele prevăzute în articolele precedente, taxele sunt percepute conform modalităților de aplicare stabilite în regulamentul de punere în aplicare, în următoarele cazuri:
 - 1) modificarea reprezentării unei mărci comunitare;
 - 2) achitarea tardivă a taxei de înregistrare;
 - 3) eliberarea unei copii a certificatului de înregistrare;
 - 4) înregistrarea transferului unei mărci comunitare;
 - 5) înregistrarea unei licențe sau a unui alt drept asupra unei mărci comunitare;
 - 6) înregistrarea unei licențe sau a unui alt drept asupra unei cereri de marcă comunitară;
 - 7) radierea înscrierii unei licențe sau a unui alt drept;
 - 8) modificarea unei mărci comunitare înregistrate;
 - 9) eliberarea unui extras din registru;
 - 10) inspectarea publică a unui dosar;

- 11) eliberarea unei copii a unor documente din dosar;
 - 12) eliberarea unei copii certificate conform cererii;
 - 13) comunicarea de informații conținute de un dosar;
 - 14) revizuirea stabilirii cheltuielilor de procedură care urmează să fie rambursate.
- (3) Regulamentul de punere în aplicare și regulamentul de procedură al camerelor de recurs sunt adoptate și modificate conform procedurii prevăzute în art. 141.

Articolul 141

Instituirea unui comitet și procedura de adoptare a regulamentelor de punere în aplicare

(1) Comisia este asistată de un comitet compus din reprezentanții statelor membre denumit „comitet pentru problemele privind taxele, normele de punere în aplicare și procedura camerelor de recurs ale Biroului de armonizare pe piața internă (mărci, desene și modele)”, condus de un reprezentant al Comisiei.

(2) Reprezentantul Comisiei prezintă comitetului un proiect de măsuri. Comitetul își dă avizul cu privire la acest proiect într-un termen pe care președintele îl poate stabili în funcție de urgența problemei în cauză. Avizul este dat cu majoritatea prevăzută în art. 148 alin. (2) din Tratatul privind adoptarea deciziilor pe care Consiliul este chemat să le ia la propunerea Comisiei. În timpul votului în cadrul comitetului, voturile reprezentanților statelor membre sunt ponderate conform articolului menționat anterior. Președintele nu participă la vot.

Comisia adoptă măsurile avute în vedere atunci când sunt conforme cu avizul comitetului.

Atunci când măsurile avute în vedere nu sunt conforme cu avizul comitetului sau în absența comitetului, Comisia prezintă neîntârziat Consiliului o propunere privind măsurile necesare. Consiliul hotărăște cu majoritatea calificată.

Dacă, la expirarea termenului de trei luni de la sesizarea Consiliului, acesta nu a hotărât, măsurile propuse sunt adoptate de Comisie, cu excepția cazului în care Consiliul s-a pronunțat cu majoritate simplă împotriva respectivelor măsuri.

Articolul 142

Compatibilitatea cu alte dispoziții din dreptul comunitar

Dispozițiile din Regulamentul Consiliului (CEE) nr. 2081/92 din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare¹, în special art. 14, nu sunt afectate de prezentul regulament.

Articolul 143

Intrarea în vigoare

¹ JO L 208, 24.07.1992, p. 1.

(1) Prezentul regulament intră în vigoare în a șaiszecea zi de la publicarea în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

(2) Statele membre adoptă măsurile necesare punerii în aplicare a art. 91 și 110 în termen de trei ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament și informează imediat Comisia cu privire la aceasta.

(3) Cererile de marcă comunitară pot fi depuse la Birou de la data stabilită de consiliul de administrație la recomandarea președintelui Biroului.

(4) Cererile de marcă comunitară depuse în cele trei luni care precedă data menționată în alin. (3) sunt considerate a fi fost depuse la această dată.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 20 decembrie 1993.

Pentru Consiliu
Președintele
A. BOURGEOIS

Declarația Consiliului și Comisiei privind sediul Biroului de armonizare pe piața internă (mărci, desene și modele)

Cu ocazia adoptării regulamentului privind marca comunitară, Consiliul și Comisia iau notă de faptul că:

- reprezentanții guvernelor statelor membre, reuniți la nivelul șefilor de stat sau de guvern la 29 octombrie 1993 au decis că Biroul de armonizare pe piața internă (mărci, desene și modele) își va avea sediul în Spania, într-un oraș care urmează să fie desemnat de guvernul spaniol;
- guvernul spaniol a desemnat orașul Alicante ca sediu al acestui Birou.